

KELÂM

Şehit Onur Kılıç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Yıllık Kültür ve Edebiyat Dergisi Mayıs 2017 Yılı:1 Sayı:1

*KELÂM
VARSA
İNSAN
VARDIR*

KELÂM

Şehit Onur Kılıç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi Yıllık Kültür ve Edebiyat Dergisi - Mayıs 2017 - Yıl: 1 Sayı:1

Önsöz Niyetine

Dergi İmtiyaz Sahibi:

Şehit Onur Kılıç
Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Adına
Okul Müdürü Metin SANDIKÇI

Yazı İşleri Sorumlusu:
Asuman TÜRÜT, Emine ONGÜL

Yazı İnceleme Kurulu:
İclal ÇOLAK, Derya OSMANOĞLU

Redaksiyon
Murat HUT

Şehit Onur Kılıç
Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi
Rize, 2017

sehitonurkilickizaihl.meb.k12.tr

Kelâm varsa “insan” vardır.

Sanki uzun bir yolculuğun son demleri, sanki birkaç yıl sürmüş bir televizyon dizisinin bitmesi gereken sezon gibi dünya şu günlerde... Yol hızlanmış, kurgulanmış, senaryoda olaylar artmış, düğümler çözülmeye başlamış. Dünya yıllardır rutin seyrinden çıkmış delice dönmekte, zamanın su gibi aktığını bize göstermekte adeta...

Her gün bir felaket senaryosu; her sabah kalktığımızda adeta günümüz kötü geçsin diye özellikle yayınlanan sabah haberlerinde onlarca insanın kırılan umutları, sönen hayatları... Ülkelerin siyaseti “hızlandırılmış film” gibi çatışma - anlaşma kısır döngüsünde dönerken, insan bu “hay-huy” da yaşamak ağrısıyla uğraşmakta...

Ve tam da bu kadar umutsuzluğun içinde, birileri “gök kubbenin altında söylenmedik söz kalmamıştır.” demişse de bundan yıllarca önce; kelâm hep değerini korumuşken ve medeni olabilmenin vazgeçilmezliği hala “vira bismillah” diyor ve karşınıza çıkıyoruz birinci sayımızla. Umut hep varsa, kelâm da vardı ve bu hız çağında onlarca bilgi, fikir çöplüğünün arasında toprakta baş vermiş bir tohum kararlılığıyla “merhaba” diyoruz sizlere...

Asuman TÜRÜT
Türk Dili Ve Edebiyatı Öğretmeni

Sevgili Dostlar, Kıymetli Okurlar,

2016-2017 eğitim öğretim yılı itibarıyla ilk kez açılan ve kurucu müdür olarak göreve başladığım Şehit Onur Kılıç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde 770 öğrenci, 30 derslik, 51 öğretmen ve yardımcı personel ile eğitim öğretme devam ediyoruz. Okulumuz 15 Temmuz darbesinde şehit olan Onur Kılıç'ın ismini alarak Şehit Onur Kılıç Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi olarak faaliyete başlamıştır. Şehidimizin ismini yaşatmanın gururunu duymaktayız.

Bina ve donanım olarak yeni; akademik kadro olarak donanımlı bir ekibe sahibiz. Bu donanım alanında tecrübeli, istekli arkadaşların birlikte hareketleri ile “verimlilik” ve “sürdürülebilirlik” olarak eğitim öğretim hayatına yansımaktadır. Kurum kültürü oluşturma noktasında “sınıf ortamından sportif faaliyetlere, kültürel etkinliklerden değerler eğitimine” her alanda teknik, profesyonel, ölçülü adımlar atma gayretindeyiz. Şüphesiz bunların başında kültürel faaliyetler gelmektedir. Bundan dolayı bu alanda atılan adımları önemsiyoruz. Öğrencilerimizin ilgi ve yeteneklerine cevap verecek atölye çalışmalarını destekliyor ve sürdürüyoruz. Okuma ve yazma etkinlikleri “olmazsa olmazlarımız” arasındadır. Bu noktada “KELÂM” ismiyle bir okul dergisi hazırladık. Bu dergi sayesinde kültür, sanat, edebiyat alanında yeni ürünler ortaya koymayı ve öğrencilerimize yeni faaliyet alanları açmayı planlıyoruz.

Okulumuz bir Kız İmam Hatip lisesidir. Geleceğin annelerini yetiştirdiğimizin bilincindeyiz. Bunun yanında aldıkları eğitimle Türk İslam Sanatları alanında yetkin bireyler yetiştirmeyi hedefliyoruz. Ebru, tezhip, hat ve bunlar gibi kültürümüzün ayrılmaz parçası olmuş sanatları öğretme ve sürdürme gayretindeyiz. Okuma-yazma alışkanlıkları, el becerileri ve bireysel yetenekleri sergileme açısından çıkardığımız dergi bize yeni bir faaliyet alanı açacaktır. Eğitim - öğretim yılı içinde yaptığımız her tür etkinliğin tanıtımını da dergimiz vasıtasıyla olacaktır. Okul dergimiz kurum kültürümüzün takibi noktasında da okurlarımıza fikir verecektir.

Her alanda düşünen, üreten, değerlerine bağlı, kendine yetebilen bireyler yetiştirmeyi önceliyoruz. Bu düşüncelerle hazırladığımız okul dergimizin hayırlara vesile olmasını diliyor, emeği geçen çalışma arkadaşlarımıza, öğrencilerimize, dostlarımıza teşekkürlerimi sunuyorum.

Selam ve dua ile.

Metin SANDIKÇI
Okul Müdürü

Memiş HUT
Müdür Yardımcısı

Elife GENÇ
Müdür Yardımcısı

Serkan KAZAZ
Müdür Yardımcısı

- 4 Önsöz Niyetine
- 8 Din Eğitiminin Önemi
- 10 Röportaj
Bahadır Yenişehirlioğlu
- 13 Kalpler Ancak Allah'ı Anarak Huzur
Bulur
- 14 Felsefe İnsanı Dinden Çıkarır mı?
- 16 Adam
- 18 Rize Şekeri "Stevia"
- 20 Bu Sefer Uyanmalı mıyım?
- 22 Yetim Kız
- 24 Kör
- 26 Bunları Biliyor muydunuz?
- 28 Mehmet Akif'in Mısır Hayatı
- 30 Mehmet Akif'in Gözünden Asım
- 33 Doğu Batı Arasında İslam
- 34 Yansıma
- 35 Hayalhanemin Menzili
- 36 Buğulu Cam
- 37 Buğulu Pencerem
- 38 Yıkıntı
- 39 Yaşamak
- 40 Zamanın Ötesinde
- 41 Zincirli Kapı
- 42 Ölülerimizi Hep Hatırlayacağız
- 43 Taraf Olma ve Düşünce Üstüne
- 44 15 Temmuz
- 45 15 Temmuz Gecesi (Şiir)
- 46 Gecenin Sonuna Çıkan Sabah
- 48 Etkinliklerimizden Kareler

DİN EĞİTİMİNİN ÖNEMİ

Kâinatın en şerefli varlığı olan insanın *inancı, söz ve davranışlarıyla* Allah'ın kendisine vermiş olduğu bu değerli konumu sürdürmesi mümkündür. İnsanı insan yapan yaratıcısına kul olması; insanlara karşı adaletli ve hakkaniyetli ve diğer varlıklara karşı merhametli olmasıdır.

Eşref-i mahlûkat olarak yaratılan insan tarih içinde yaşadığı şartlar ve durumlar açısından kendisine özüne yabancılaşabilir. Hatta bu yabancılaşmayı besleyen, teşvik eden birçok düşünce akımıyla da muhatap olabilir. Peygamberler ve onların varislerinin görevi insanı düştüğü bu buhranlardan ve felaketlerden alıkoyma çabasıdır. İnsan, yeme içme ve diğer ihtiyaçlarıyla hayatını sürdürebilen bir varlık olmasının yanında Allah'ın kendisine ruh üflediği; gönül ve yürek sahibi bir varlıktır. Bu yüreğin ve ruhun doyurulması ve beslenmesi en az yeme içme kadar gereklidir. Son Peygamber Hz. Muhammed Mustafa (SAV)'in insanları cehaletten tevhide, kapkaranlık zihinlerden yüreklerin dirilişine doğru sevk etmesi hatta çölde yol kesen insanları yol göstericiler seviyesine çıkarması insanın tevhide ve kendi özüne yani fıtrata dönmesinin bir başka ifadesidir.

Hız peygamberin yetiştirdiği sahabe-i kiram ve tabiin, tebe-i tabiin, muhad-

disler, müfessirler, mütekellimler ve diğer ulema ve fazıl şahsiyetlerin taşıdığı bu miras bugün hepimizin omuzlarındadır.

Müslüman olarak hangi tür işgaller, savaşlar; ekonomik, kültürel, siyasi buhranlar içerisinde olursak olalım kendimizi ve geleceğimizi yani istikbalimiz çocuklarımızı, değerlerine yabancılaşmadan sahih bir din eğitimi, sağlam bir şuur ve erdemli bir kişilikle yetiştirmek zorundayız. Dolayısıyla sağlam bir inanca sahip olmak ve bunu doğru bir metotla sağlıklı bir ortamda ahlaki, erdemi, merhameti doğuran bir pedagoji ile elde etmek durumundayız.

Bugün 21. yüzyıl internet ve diğer iletişim araçlarından kaynaklanan bilgi kirliliği ve kitap çöplüğüne maruz kaldığımız bir zamandır. Bundan elli yıl önce talebeler okuyacak kitap bulamazken bugün hangi kitabı okuyacakları sorusu yani nasıl bir din eğitimi alacakları sorusu en az ne yiyecekleri ve içecekleri hatta giyecekleri sorusu kadar anlamlı değilse herkes kendi vicdan muhasebesini yapmak zorundadır. Hepimiz midemizi korumak için en doğal en temiz yiyecek ve içecekleri ararken insanın midesinden daha kıymetli olan aklını da sahih ve doğru dini bilgi ile beslemek zorunluluğu vardır. Bu-

rada kaynaklarımız açısından hiçbir eksiklik yoktur. Kur'an bütün güzelliğiyle apaçık ortadadır. Sevgili peygamberimizin sözleri ve davranışları olan Hadis manzumesi elimizdedir aynı şekilde 1400 yıllık Müslüman tarihi önemli bir örnek olarak önümüzdedir. Yapacağımız şey bize kalan ilmi mirası sunmaktan ibarettir. Yani bir yönüyle icada da gerek yoktur.

Cumhuriyet Dönemiyle beraber dine konulan mesafeden dolayı bir takım yanlış politikalar uygulanmış ancak bir zaman sonra halkın talepleri neticesinde bu hatalardan vazgeçilmeye başlanmıştır. Altmış yıla yaklaşan tarihi itibarıyla İmam Hatip Okulları inişli çıkışlı tarihiyle çok ciddi bir boşluğu doldurmuş ve bugün nicelik olarak tarihindeki en büyük rakamlara ulaşmıştır. Bugün yapılması gereken en önemli şey sahip olduğumuz imkânları en iyi şekilde değerlendirmek bir harf daha fazla öğrenme gayreti göstermektir. İmam hatipli olmak 1400 yıllık İslam tarihinin yükünü taşımaya aday olmak demektir. Ve bu tarihi mirasa kendi çağında katkılar sunmak ve onu daha da ileriye taşıma çabasında olmaktır. İmam hatipli olmak her şeyden önce adaleti hakkaniyeti mazlumu savunmayı ve herkese karşı onurlu ve merhametli olmayı zorunlu kılar.

İnsanın bedeninin ve ruhunun bir bütün olarak doğru ve sağlıklı yetişmesi imkânı olmadığında yani dini bilgiye doğru bir şekilde ulaşılmadığında aç kalan insanların sağlıksız ve çöpten beslenme durumlarının doğurduğu biyolojik sonuçlar gibi yanlış dini telakkiye sahip olanların da dinine, Müslüman kardeşlerine hatta memleketine akrabalarına dahi nasıl haince bir tavır takınabildiğini 15

Temmuz'da hepimiz müşahade ettik. Paralel yapıya kanakların çoğunlukla dindar fakat dini bilgisi zayıf kimseler oldukları istatistikî bir durumdur. Bu durum bize gurur duyacağımız İmam Hatip kurumlarının değerini gösterdiği gibi doğru bir dini telakkiye sahip olmanın önemini de ortaya koyar. Örnek bir durum olarak İmam Hatip mezunlarının bu yapıdan uzak durmaları İmam Hatip kurumlarının önemini bize gösterirken olgusal olarak da doğru, sahil bir din eğitiminin önemini bize bir kez daha göstermektedir.

Ülkemizde dayatmacı politikalar ve dine düşmanlıklarıyla temayüz edenlerin paralel yapı sebebiyle dini ve dini kurumları yeniden hedef tahtasına oturtma çabası gözden kaçmamalıdır ne yazık ki bu gruplar paralel yapıya en fazla mesafeli olan İmam Hatip camiasının tavrını görmezden gelmektedir. Onların bu yapıya itirazları onun zararlı olacağını öngörmelerinden değil dini bir müessese kabul etmelerindendir. Bunu da unutmamalıyız.

İmkânları veren Allah'tır dolayısıyla ona her daim hamd etmek birinci görevimizdir. Bu imkânları bizlere getiren bütün hocalara bütün yetkililere müteşekkir olmak da görevimizdir.

Hiç şüphesiz en önemli görevimiz hangi şartta ve durumda bulunursak bulunalım vakti değerlendiren vaktin hakkını veren birisi olmamızdır. İnanıyorum ve ümidini taşıyorum ki inşaallah bu sorumluluğu taşıyacak özgüven sahibi fertler olarak bu dünyada görevimizi tamamlayacağız.

Betül SULUOĞLU
Meslek Dersi Öğretmeni

RÖPORTAJ

Bahadır YENİŞEHİRLİOĞLU

Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

1962 yılında Akhisar'da doğdum. Evli ve iki çocuk babasıyım. 1979 yılında Akhisar Lisesi'ni bitirdikten sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni kazandım ve 1985 yılında mezun oldum. Daha sonra Manisa/Akhisar'da serbest avukat olarak çalışmaya başladım. Çin, Fransa, İspanya, İsviçre, İtalya, Almanya, İngiltere, Bosna Hersek, Karadağ, Hırvatistan, Fas, Tunus, Mısır, İran, Pakistan, İsrail, Suudi Arabistan, Ürdün, Suriye, Dubai, Bahreyn gibi ülkelerde halklar ve toplumlar üzerine araştırmalarda bulundum. "Sevda Kuşun Kanadında" isimli dizide rol alıyorum.

İclal Çolak: Kitaplarınızda Ermeni olaylarından tutun Çanakkale Savaşı'na kadar birçok konuya değinmişsiniz. Bu konuları aşkla aynı teknede yoğurmak ve insanların önüne sunmak nasıl bir duygu?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Şimdi aşk deyince günümüz insanı hormonal faaliyet olarak algılıyor. Bu işte bizim zihnimizin ne kadar kirletildiğiyle alakalı, kadim değerlerimizin nasıl aşındırıldığını görmek için cemiyetteki insanlara aşk denildiğinde nasıl bir duygu diye sorulduğunuzda verdiği cevaptan ne kadar aşındığı ne kadar deformasyona uğradığı verdiği cevaplardan anlayabiliriz. Aşk aslında kâinatın nabız atışıdır. Aslında Hak

Teâlâ âlemi yaratırken aşkla yaratmıştır. Esas aşkın kaynağı Allah'tır. Yani Allah'a ulaşmayan aşk zaten aşk değildir. İnsan beşer arasındaki aşk bu sebeple değerlidir. Allah kulunu yaratırken kendi esmalarından yaratmıştır. İki beşer arasında ki aşkta güzel bir şeydir ama bizim burda kastettiğimiz ya da ulaşmasını istediğimiz aşk kavramı tüm kâinatın sahibine ulaştıracak olan aşk beşerden yürüyerek geçen ama oraya doğru giden, yukarılara doğru çıkan bir aşk kavramı. O yüzden romanlarda aşkı kenara atmam mümkün değil. Kahramanların aşkları, Çanakkale romanından bahsedecek olursak o Aşk Cephesi. Aşk Cephesi romanının imza gününde insanlar "AAA aşk anlatılıyor hikâyelerinde" yani bi de aşkı böyle küçümseme halimiz var. O cephe aşkıdır, cephenin aşkını anlatır. O aşkla insanlar ölümü göze alıyorlar. Yine vatan aşkıyla insanlar 15 Temmuz da tankların, topların altına yattılar. O aşk olmasa yapabileceğimiz birşey yoktu. A tabi ki romanlarda beşeri insani aşkları da anlatıyoruz. Dolayısıyla ben aşk kavramını romandan sıyramıyorum. Ama tarih mutlaka geçsin istiyorum. İlla da hep öyle yazacağım diye de bir şey yok. Teslim ettiğim bir başka romanım var orda tarih geçmiyor. 1915'li yıllar Türkiye için çok önemli yıllardı. 15'ler 18'ler ülkenin en önemli kırılma noktaları, önemli hadiseler o tarihlerde oldu. Yeni nesil o tarihlerle alakalı pek bir şey bilmiyor, biliyorsa da resmi tarihten, ya da yalan yanlış insanların yazdıklarıyla biliyor. Güzel eserler de var tabi. En güzeli, en iyisini ben yazıyorum desem kendimi inkâr etmiş olurum. Ama o güzel eserlerin yanına bende güzel bir eser koymaya çalıştım. Aslında yazar olarak yaptığımız şey, yeni birşey keşfetmiyoruz aslında aynı şeyleri yazıyoruz. Bütün yazarların yaptığı bu ama herkes kendi bakış açısından eserini ortaya koyuyor. Evet, siyahı herkes görüyor, o bir siyah ama benim siyah tanımım ile başka bir yazarın siyah tanımı farklı olabilir. Yani yazarlar öyle bir tavır öyle bir eleştiri gerçekleştirmeli ki " Ha bu o, Bahadır Yenişehirlioğlu'nun romanı" denmeli. Yani bilindik şeyleri yazıyoruz ama kendi rengimizle, kendi kokumuzla, kendi büyümüzle başka bir şey ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Ben gençlerin o tarihi süreci bilmelerini çok arzu

etmiştim. O yüzden Aşk Çölün' de Çanakkale, Kanaviçe Ermeni Tehciri romanlarım hep bunlara yönelik. Beyaz Usta Siyah Çıracak romanında 12 Eylül dönemini anlattım. Çünkü bunlar önemli dönemler.

Yazar asla tetikçi olamaz, yazar asla tek bir zihniyeti, tek bir siyasi görüşün temsilcisi olamaz. Olursa zaten yazarlık özelliğini kaybeder. Yani zamansızlık özelliğini kaybeder. Doğrunun yanında olmalıdır yazar. Kadim doğru neyse onun yanında olmalıdır. Ama eğer yanlış varsa yanlış söylemeli yazar. Bu bazen sistemin işine gelmeyebilir, bazen idarecilerin işine gelmeyebilir, dönemin işine gelmeyebilir. Ama zamanın, zeminin, dönemin işine gelmiyor diye kadim doğruları söylemekten geri durmamalı yazar. *Kanaviçe* öyle bir roman netameli bir konu hem Ermeni diasporasına hem Türkiye'de ki aşırı milliyetçileri rahatsız edecek bir roman. Ama Allah'a verilecek bir hesap var. O zaman biz kadim doğrulardan hareket etmeliyiz. Hak ve adalet kavramlarından vazgeçmeden ortaya bir şeyler koymalıyız. Bu bazen birilerini rahatsız edebilir. Rahatsız etsin, siz yeter ki doğruları söyleyin. İttihat ve Terakki'yi anlatıyoruz, İttihat ve Terakki'nin içinde ki iyi ve kötülerini anlatıyoruz, İttihat ve Terakki'yi baştan sona bembeyaz gösteremeyiz. Ermenileri anlatıyoruz, devlete sadık Ermenilerle ittihatçı Ermenileri ayırmadan gerçek hadiseyi anlamamız mümkün değil. Toptan bütün Ermenileri ittihatçı olarak görürsek zaten tarihi okuyamayız. Bugün bütün Kürtleri PKK'lı olarak kabul etmemiz nasıl çok ciddi bir hataysa o dönemde bütün Ermenileri ittihatçı olarak görmemiz aynı hatadır. Aslında tarih tekerrürden ibarettir. İstedim ki Kanaviçe romanıyla Ermeni meselesine böyle bir bakış getirirsek bugünün olaylarını daha kolay anlayabiliriz. Tabi aşk örgüsü var Ani ve Aram'ın aşkı var. Ama benim romanlarımın özelliği şu o dönemde yaşanmış bitmiş bir olayı anlatıyorum belki ama bu güne bağlıyorum. Yani bir yandan 1915 gidip bir yandan 2015'e gidip geliyorum. Arada yüzyıllık bir zaman sıçraması olmasına rağmen olaylar birbirine dönüşüyor.

Zeynep Ertugay: Kerime adlı romanınızda değindiğiniz ezanın Türkçe okunması hakkında ki görüşleriniz

nelerdir?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Kabul edilebilir bir şey değil tabi ki 18 yıl bir topluma zorla Tanrı Uludur! Tanrı Uludur! Ezan okutacaksın. Cumhuriyetin yanlış uygulamalarından biri, pek çok yanlış uygulaması var ve 18 yıl siyasi erk topluma çok ciddi baskı uyguluyor. Bir topluma öyle ya da böyle hangi cenaptan gelirse gelsin çok ciddi bir baskı uygularsanız o zaman toplum farklı bir notaya gelir. Ayan-ı kimyasıdır Kimi zaman radikalleşip yer altına çekilir kimi zaman içine kapanır hadiseyi daha farklı algılar. Ezanın Türkçe okunduğu zaman öyle şiddet uygulanmış ki Türkçe okuyanlar, okumayanlar, Arapça okuyanlar akıl hastanelerine gönderilmiş.

İclal Çolak: Sevda Kuşun Kanadında! Da bu konuya ilk bölümde değinilmişti.

Bahadır Yenişehirlioğlu: Muhafazakâr bir baba adliye zabıt kâtibi günümüz ismiyle şeriyeye mahkemeleleri kapatılmış, ezan Türkçe okutuluyor. Bir manada muhafazakâr kısmın Talibanlaşması. Bu çok önemli sosyolojik bir konudur. Eğer topluma seküler bir baskıyı çok ciddi uygularsanız o zaman içe kapanır bazı insanlar ve artık dönem itibariyle ahır zaman alametleri başlar. İnadına hiçbir şeye bağlanmayanlar ve giderek fanatikleşirler. İslam'ın istemediği fanatizme dönüşür ve artık baskı uygulamaya başlar çünkü kendini korumak durumundadır, çocuklarını korumak durumundadır ve böylelikle kendi düşüncesine göre ailesine baskı yapar. Şimdi romanda seküler siyasi erk topluma baskı uygularken “zoom” yapıyoruz orda muhafazakâr bir babanın kızlarına uyguladığı baskıyı görüyoruz. Mesela zorla çarşaf giydirmek.

Zeynep Ertugay: Beyaz Usta Siyah Çırac kitabınızın ana malzemesi, ana kaynağı nedir. Ve nereden denize dökülmeyi bekliyor?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Beyaz Usta Siyah Çırağın ana kaynağı benim. Ben uzun zaman söylemedim ama orda ki Sarp karakteri benim hayat hikâyem. Suudi Arabistan, Paris, İsrail, Kahire, Mısır, Akhisar, İstanbul'da geçen benim hikâyem.

İclal Çolak: Kara Güneş romanında Züleyha'nın sorduğu “Gökyüzünün rengi ne?” sorusuna siz şimdi ne cevap verirdiniz?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Ben mi? (Bu soruya önce şaşırır sonra gülümser)

Zeynep Ertugay: Yazarlığın olmazsa olmazı var mıdır?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Okumaktır.

İclal Çolak: Bu kitapta yine karakter olarak siz soruya cevap vermişsiniz, siyah demiştiniz, şimdi olsa ne derdiniz?

Bahadır Yenişehirlioğlu: Ee şuan bakarsak, Allah'a şükür hadiseyi nitelendiremedikleri için benim güneşim hiç kararmadı aslında çünkü aklımı hiç kaybetmedim. Allah'ın bana verdiği akli Kur'an ve Sünnet çizgisinde uygulayarak güneşi güneş gibi gördüm, beni hep aydınlattı. Kur'an insanın güneşidir ve yine Yüce Hak Teâlâ bizim aramızdan birini peygamber olarak bize gönderince bizi tekrar aydınlattı. Dolayısıyla benim hep iki güneşim olmuştur. O iki güneş sayesinde Allah'a çok şükür aklımı kaybetmedim. Orda kastettiğim şu eğer aklınızı kaybederseniz, aklınızı kiraya verirseniz, Kur'an ve sünnet çizgisinin orijinliğini kaybederseniz başkalarının size anlattıklarının üzerine bir hayat kurarsanız doğan güneşiniz simsiyah olur. Benim güneşim hep aydınlık oldu.

İclal ÇOLAK - Zeynep ERTUGAY

KALPLER ANCAK ALLAH'I ANARAK HUZUR BULUR

Nasıl ki balık susuz yaşayamazsa, bir mümin de zikirsiz huzur bulamaz. Zira "kalpler ancak Allah'ı zikretmekle huzur bulur."(Er-Ra'd,28)

Müminin gönlünde dosdoğru bir iman varsa, Rabbi'nin ismi onda daimi bir zikir haline gelir. Zikir o insan için temel ihtiyaç olmuştur artık. Nitekim Allah Resulu : "Allah'ı zikreden kimse ile zikretmeyenin misali, diri ile ölü gibidir" buyurmuştur. Nasıl ki balık susuz can bulamazsa bir müminde zikirsiz huzur bulamaz. Dünya üzerinde yaşayan tüm insanlar huzurlu ve mutlu olmak isterler. İnsanın mutlu olabilmesi için her şeyden önce kalbinin huzurlu olması gerekir. Kalbinin huzurunun sağlanması da Allah'ı anmakla, ona iman edip ona şükretmekle sağlanır. Yani, huzur ve mutluluğun temel şartı imanı ve zikridir. Ayrıca diğer bütün ibadetlerde olduğu gibi zikirde de iman olmazsa olmazdır. Zikir üç çeşittir: kalp ile zikir, dil ile zikir ve beden ile zikir.

Kur'an okumak, dinlemek ve hayatına uygulamak ve Allah'ın rızasına uygun hareket etmek Müminin sorumluluğudur. Allah'ı zikretmeyen inkârcılar hiçbir zaman gönül ferahlığı ve huzurun ne olduğunu tadamaz. Ne mutlu gerçek Müminlere ki böyle bir nimete sahiptirler. Allah'a bize verdiği nimetler için her vakitte namaz ile şükrediyoruz. Bir insanın hayatının, her anını Allah için yaşaması, Allah'ın razı olacağı tavır ve davranışlar sergilemesi kalbinin devamlı Allah ile beraber olması demektir.

O halde insanın huzura kavuşması için şüphesiz kalbin mutmain olması ile mümkün olur. Kuran'ın okunup anlaşılmadığı ve tam anlamıyla yaşanmadığı sürece insanların huzurlu ve mutlu olabilmeleri mümkün değildir.

“FELSEFE İNSANI DİNDEN Mİ ÇIKARIR?”

FELSEFE VE DİN İLİŞKİSİ ÜZERİNE BİR DENEME

Başörtülü bir felsefe öğretmeni olarak, kendimi tanıttığım her ortamda hayretle ve bu hayrete eşlik eden sorularla karşı karşıya kalıyorum. Ne? Nasıl yani? Gerçekten mi? Ama biz biliyorduk ki...” lerle başlayan sorular epeyce bir müddet devam eder durur. Her eğitim öğretim yılı felsefe derslerinde zihinlerdeki önyargıları yıkmaya çalışır, diğer branş öğretmenlerinden farklı olarak 0’dan değil -1’den başlarım. Bu yazı felsefeye dair hem bireysel hem de toplumsal önyargıların nedenleri üzerine kendi adıma sesli bir düşünme niteliğindedir diyebilirim.

“İnsan doğal olarak bilmek ister.” Diyor filozof. Dünyada var olduğundan bu yana nereden geldiğini, nereye gideceğini, hayatın amacının ne olduğunu, doğa olaylarının arkasındaki sırları sorgulayıp kendince açıklamalarda bulunmuştur insanoğlu. Bu noktada din ve felsefenin sorularının ve gayelerinin ortak olduğunu söyleyebiliriz. İki de İnsana anlam arayışında yardım eder.

Herhalde dinin ne olduğunu bilmeyenimiz yok ama felsefe tanıma ihtiyaç duyuyor. Felsefe denilince aslında dilde iki farklı şey kastedilir. İlki tarihsel olarak çeşitli filozoflarca ortaya konmuş felsefi görüşler yani felsefe tarihi; ikincisi ise bir metot olarak felsefe, yani bir çeşit düşünme yöntemi. Aslında bu ayrımı yapabildiğimiz noktada yazımızın ana sorunsalı çözüme kavuşacak ama biz yine de konuyu biraz daha genişletelim. Felsefeyi bir alet ilmi olarak gördüğümüzde doğru ve sağlıklı bir akıl yürütme ve sonuç çıkarma noktasında her dinin bu metoda ihtiyacı vardır. Bu noktada felsefeyi asıl anlamıyla doğruları belirleyen değil, doğrulara ulaşmaya çalışan bir düşünme yolu olarak görmemiz gerekir. Çünkü felsefeye dair yanlış kanıların arkasında ateist felsefeler ve ateist filozoflar yatar çoğunlukla. Evet, tarihte felsefi düşüncüyü kullanarak filozoflar kendi görüşlerini ortaya koymuşlardır. Bunlardan bazıları ateistken çoğusu değildir. Eğer mensupları içinden ateistler çıkıyor diyerek felsefeyi suçlayacaksak, bu konuda en çok ateistin biyologlardan, tıpçılardan çıktığını hatırlatmalıyız. Ancak nedense biyoloji okumayın dinsiz olursunuz; doktor olmayın dinden çıkarsınız diyenini hiç duymadım!

Felsefenin dindar kesimlerin gözüne öcü olarak görünmesinin arkasında büyük oranda din ve felsefe konusunda eksik ve yanlış bilgi sahibi olmaları yatıyor maalesef. Orta çağ İslam dünyasında felsefeyi yıkan bir alim olarak bilinen Gazalî çok iyi felsefe bilen, rakiplerini kendi metotlarıyla yenen bir ilahiyatçı ve din felsefecisidir. Onun eleştirdiği, aslında felsefe değil, zamanın islam filozoflarının Yunan felsefesiyle İslam dininin temel meselelerini bağdaştırma gayretleridir. Felsefeyi Yunan felsefesine hatta Aristo felsefesine indirgeyip yok saymak ve İslam’a uymaz demek piyeyi öldürmek için yorgan yakmaya benzer. Bu hem felsefeye hem de dine yapılacak en büyük hata olur. Zira felsefe dini inanışlarımızın üstadıdır Nurettin Topçu’nun deyişiyle. Topçu, “Yarıncı Türkiye” adlı eserinde felsefenin gerekliliğine ilişkin detaylı bilgiler vermekte ve şöyle demektedir: “İmanı hurafe ve efsaneden, ibadeti ise kuru ritüel olmaktan kurtaran bizzat felsefedir. Felsefe sayesinde kalbimiz yaşadığı dini aklımıza telkin eder, kalp inanır, ona itimadı olan akıl da onu takip eder, beğenir ve takdir eder. Hayran olur ;hareketlerin taklidi ile değil de kendi iç dünyasında derinleşme ile Allah’a kavuşabileceğini anlar.”

Felsefe bir düşünme faaliyetidir. İnsanı her konuda derinlemesine düşündürerek neyi niçin yaptığını idrak etmesini ister. İmanı taklitten kurtararak tahkik mertebesine ulaştırır. Tahkiki iman bilindiği üzere taklidi imanın tersine sarsılmaz ve bir ağacın kökleriyle toprağa sarılması gibi insanın Allah’ın ipine sıkıca tutunmasını sağlar. Yani kuru inancı iman derecesine çıkaran felsefedir. İnsan cevabını bilmediği ya da bilse de tatmin olmadığı sorular altında ezilir. Felsefe bu noktada insanı düşünmeye, sorgulamaya ve hakikati bulma yolunda onu cesaretlendirmeye çalışır. İbn-i Rüşd’ün deyişiyle felsefe ve din süt kardeşler neticede. Farklılıkları olmakla birlikte asla birbirine ters, hele hele düşman hiç olamazlar.

Böyle olmakla birlikte ” insan akli düşünerek her şeyi bilebilir mi?” sorusu akla gelebilir. Burada yine N.Topçu’dan alıntıyla “İnsan yolcusunun ilimden felsefeye, felsefeden dine yükselmesi lazım” hakikatini dillendirmeliyiz. Evet akıl sonsuzluğu kavrayamaz bu eşik ancak imanla

geçilebilir. Ancak Varoluşçu filozof Sören Kierkegaard'ın dediği gibi felsefe insana karanlık dipsiz kuyuya gözü kapalı atlayabilecek imanı kazandırır. Onu o sıçrayış alanına getiren felsefedir. Evrende görünüşlerin içinde bulunmayan bir hakikat olduğunu idrak etmek ve bu hakikate doğru yönelmek felsefenin işidir. Felsefe, insan aklının sonludan kalkarak sonsuzu konu edinmesidir. Sonsuzu kavrayamayan akıl hakikatin perdesini kaldıramamakla birlikte, sonsuz ilişkin bir hayranlık, bir aşk doğurur. Ve böylece hakikatin perdesi aralanır.

Felsefeyi dinden ayrı tutmak, dini şeriattan ibaret saymak meyve yerine kabuk yemeye benzer. Metafiziği reddederek insanı görünür aleme hapseden pozitivist zihniyetle dini şekle ve ritüellere indirgeyen dindar zihniyet aynı kefedir aslında. N.Topçudan: "Eğer felsefi görüşümüz olmazsa Büyük Kitap'ı hakkıyla anlayamayız. Sadece ezberler ve ezberden okuya okuya doktor reçetesini suya koyup o suyu içmekle tedavi olacağını sanan hastanın durumuna düşeriz." Derken ne kadar da haklı.

Felsefe ve din ilişkisi konusunda Elmalılı hoca efendinin tespiti de dikkat çekici: "Batı aklı tüm ceriyanlarıyla ve gidişatıyla Allah'ın birliği ilkesine doğru koşmuştur. Bu nedenle Descar-

tes'le başlayan modern çağ felsefesi ile Müslümanların tanışması sağlanmalıdır. Eğer bu başarılabilirse Felsefenin İslam dışındaki tüm dinlere haram olacağı bil fiil ispat edilmiş olur."

Netice olarak felsefe, ancak mensuplarını aklın saçma bulduğu dogmalara inanmaya zorlayan yozlaşmış, tahrip edilmiş dinlere ters, onlara düşmandır. Hak dinler ve bunların hakikatleri asla sorgulanmaktan, üzerinde düşünülmeden korkup kaçmaz. Din felsefesiz olmaz. Bu zamana kadar felsefe denilince neredeyse abdest tazeleyen kesimlerin çocukları büyüdü ve toplum bozuluyor. Dindar çevrelerin biran önce felsefeyle aralarını düzeltmeleri ve toplumda niceliksel olarak dindarlaşıyor muş gibi görüntü vermemizin aksine niteliğin ne kadar düştüğünü kapitalist bir Müslüman toplum (düşünmüyoruz işte, kapitalizm ve İslamiyet yan yana nasıl gelebilir ki!?) olmaya doğru yürüdüğümüzü fark etmeleri gerekiyor. Allah'ın istediği gibi her an teyakkuzda olan, feraset sahibi insan olabilmek felsefi düşüncüyü merkeze alabilmekte yatıyor kanaatimce. Vesselam...

Derya ÇOŞKUN
Felsefe Grubu Öğretmeni

ADAM

Gündüz bitti, gece dünyaya hâkim olmaya başladı. Gece, sinsice kapladı insanları ve tüm kibriyle “Bakın ben sizi böyle sararım, hiçbir şey görmezsiniz” dedi.

Gecenin bu söylediğini kale almayan bir adam dışarı çıktı. Kaldırım-da, öteye beriye, bir yerlere çarpa çarpa, düşe kalka yürümeye başladı. Sonra bir arabanın geldiğini fark etti. Işıyla etrafı görebilirim düşüncesiyle mutlu oldu, heyecanlandı. Fakat araba bir hışımla yanından geçerken far ışığı adamın gözünü kamaştırmış, daha da afallattı. Bir süre sonra kendine gelen adam bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Hislerini o arabadakiler çalmış meğer. Adam telaşa kapıldı, ne yapacağını şaşırınca aklını kullanmayı düşündü. Yürümeye aklını kullanarak devam etti. Bastığı yerde ne olduğunu aklıyla bulmaya çalıştı. Yolda yürümesi giderek yavaşladı. İlerlerken aklıyla bulamadığı, içinde kıpraşan bir şeyler vardı... Bu şeyin ne olduğunu bir türlü bulamadı. Aklını zorladıkça, çaldığı hislerden bir his olduğunu anladı. Bu his neydi, ne oluyordu içine? Düşündükçe düşündü ve içindeki kısırtı arttıkça arttı. En sonunda buldu ve buna da bir ad koydu, mutluluk. Evet, o içindeki şeyin adı mutluluktu.

Meğer hislerini çaldırmadı adam, kaybetmişti sadece. Bu sefer de adam çaldırılmış olduğunu düşündüğü hislerini bulduğu için mutlu oldu. Mutluluğun verdiği heyecanla ani bir hareket etti ve ayağını taşa çarptı. Canı yanan adam sadece hisleriyle hareket edemeyeceğini anladı. Aklıyla hislerini birleştirmeye karar verdi.

Yürümeye başladı, bastığı yerin ne olduğunu aklıyla idrak etti ve nasıl bir şey olduğunu hissetmeye çalıştı. Adımları her seferinde biraz daha hızlandı. Bir süre böyle devam eden adam, başını kaldırmayı düşündü. Birde ne görsün tam karşısında, birkaç adım ilerisinde bir sokak lambası... Bir an tereddüt etti, gidip gitmemek arasında. Korku hissi kaplamıştı adamın bedenini. Arabada ki olayı tekrar yaşamaktan korktu. O an aklı girdi devreye, korku hissini geriye atarak onun bir sokak lambası olduğunu söyledi. Adam kendini topladı ve lambaya doğru koşmaya başladı. Sokak lambasına yaklaştıkça gözlerine ışık cümbüşü doldu. Korku tekrar devreye girmişti bile. Durdu adam, dizlerinin üstüne çökerek ağlamaya başladı. Gözyaşları kaldırımı ıslattı. Gözyaşlarından yansıyan ışık adamı şaşırttı. Gözyaşı, bu koskoca ışıyla korkutan lambanın yanında nasılda güzel ve masum

görünüyordu. Sokak lambası sayesinde parıldayan gözyaşını eline almaya çalıştı adam. Bir sorun vardı, dokunduğu her damla eline bulaşıyor ve kayboluyordu. Onca çabasına rağmen bir tane göz damlasını bile alamadı eline. Artık hiç umudunun kalmadığını hissetti. Tüm benliğiyle bu zifiri karanlıkta kaybolup yok olmak istedi. Ayağa kalktı arkasını sokak lambasına çevirdi ve zifiri karanlığa önünü döndü. Nedense arkasını döndüğü sokak lambasını bırakıp gidemiyordu. Aklını kullanmayı düşündü; Çünkü hisleri onu terk etmeye başlamıştı. Akli ona sokak lambasının altına gitmesi için ısrar ediyordu. Zifiri karanlığın korkunçluğu adamı tiksindirdi ve önünü lambaya çevirdi, lamba ona o lambaya bakıyordu. Sonra bedenine bakmış, ellerine bakmış zifiri karanlıkla bütünleştiğini fark etmişti. Gitmeye hazırlanan mutsuzluk geliyor bu sefer. Yine aklının ne dediğini unutmuş adam. Ümitsizliğe kapıldı, öylece çakılı verdi kaldırıma çivi gibi. Akli onu dinlemediği için küstü adama, valizini toplayıp gitmeye hazırlanıyordu. Hisler aklın boşluğunu doldurmak için koşarak geri geldi. Adam ikisini birleştirip kullanmayı planlarken başına gelenleri görünce kalbi atan bir ölü oluvermişti. Arkasında karanlık zifiri karanlık, önünde her bir adımda gözlerini kamaştırıran sokak lambası, ortada adam... Zaman durmuş, tüm bunların yani yaşanmışlığın durması gibi. Ne akıl ve his nede adam ve sokak lambası hareket ediyordu. Ayakta duran adamın tüm kas yapısı yorulmaya başladı. Yere yığılmasına ramak kala arkasından bir şey onu lambaya doğru itti. Akıl da hislerde ayrı şaşırılmıştı, akıl mutlu olmuş onu anlayan bir şey olduğu için geri dönüyor, hisler ise birbirine girmiş. Adam bu birbiriyle kavga halindeki hislerle, o iten şeyin elinden kurtulmaya çalışırken kendini lambanın altında bulmuştu bile. Aman Allah'ım gözleri zifiri karanlıkta görmediği kadar görmüyordu. Hatta üstüne bir de acı eklenmişti. Acılar içerisinde kıvranan adam eliyle gözlerini kapatıyordu. O an sokak lambasından uzaklaşmaya karar verdi. Fakat lambanın ışığı sıcaklığıyla sırtını sıvazlıyordu. Ve bu sıcaklığı bırakıp gidemedi. Biraz daha durup ısınmak istedi. O anda anlamadan gözlerini açtı. Bir de ne görsün, gölgesi kaldırımında hayat bulmuş kendine. Gölgesi ona o gölgesine bakıyormuş. Gölgesine hayran kalmış. Keşfetmeye hissetmeye çalıştı gölgesini. Dokundu ama kaldırım taşından başka bir şey hissetmemişti. Akli dayanamamış, buna ve adama anlatmaya başlamıştı gölgenin ne olduğunu. Adam aklının dediklerini dinlerken şaşırıkça şaşıyor ve yeni şeyler öğrenmek için akıl istiyordu. Akıl, sokak lambası sayesinde öğrendiklerini adama anlatmaya devam ediyordu. Kaldırım taşlarının rengini, şeklini, düzenini anlatıyordu. Adam aklının söylediklerine gördüğü için inanıyordu. Bazı hisler aklına inanan adamı terk etmeye başlamıştı. Korku kardeşi ümitsizlik, dayıları mutsuzluk valizlerini alıp gitmiştiler. Mutluluk ve akrabaları ümit, heyecan ve merak akıl ile arkadaş olmuştu. Adam bu olanlara şaşırılmış, bunların hepsi sokak lambası sayesinde gerçekleştiğinin farkına varmıştı. Artık sokak lambasına bakmanın sırası geldi. Akli sokak lambasına bakmasını söylerken merağı onu heveslendirdi. Adam aklının ve hislerinin verdiği karara karşı çıkmadı, arkasını karanlığa

Gülseren AYHAN

RİZE ŞEKERİ “STEVİA”

Son zamanlarda “Şeker, En Büyük Zehir” başlıklı yazıları çok fazla okur olduk. Uzmanlar, şekerin zararlarını sıralamakla kalmıyor gerçek bir bağımlılık olarak adlandırılan şekerden nasıl kurtulacağımız konusunda öneriler vermeye de devam ediyor. İşte bu noktada gerçek şeker tüketmeden tatlı isteğimizi karşılamak için alternatif tatlandırıcı arayışına giriyoruz. Bu tatlandırıcılardan biri de “stevia”. Belki de çoğunuzun ismini dahi duymadığı veya yeni yeni farkına vardığı tatlı mı tatlı bir bitki. Steviayı diğer tatlandırıcılardan ayırıp özel yapan şey ise; tamamen bir bitkiden elde edilmesi ve kana karışmadan tatlı yeme hissiyatını karşılaması. Gelin steviayı biraz yakından tanıyalım ;

Latince ismi *Stevia Rebaudiana* Bertoni olan, Ülkemizde şeker otu olarak bilinen bu bitkinin anavatanı Brezilya, Arjantin ve Paraguay’dır. Stevianın tarihsel gelişimine bakacak olursak; bitki ilk olarak 1887 yılında Güney Amerika’lı bilim adamı Antonia Bertoni tarafından keşfedilmiştir. İsviçreli Botanist Moises Santiago Bertoni tarafından 1889 yılında bitkinin sınıflandırılması yapılmıştır. 1908 ‘de Paraguay’da bitkinin kültürü yapılmış ve faydaları ağızdan ağıza yayılmıştır. Daha sonra da, 1931’de Bridel ve Lavieille adında iki Fransız kimyacı, Stevianın sırrını çözmek için, yapraklarından elde ettikleri ekstat (öz) üzerinde çalışma yapmışlardır. Bu çalışmalar sonucunda, stevia ekstatından beyaz kristal yapıda ve “Stevioside” adı verilen saf bir ürün elde etmişlerdir. 1971’de Çinli araştırmacı Dr. Tei-Fu-Chen Paraguay’ı ziyaretinde ilgisini çeken Stevia bitkisi üzerinde çalışmalar yapmıştır. Bu çalışmalar sonucunda kimyasal olmayan doğal yöntemlerle Stevia ekstatının elde edilmesini sağlamıştır. Bununla birlikte, yaprağın keskin tadının damakta acılık bırakmasının nedeninin yaprak özünün olduğu anlaşılmış olup yaprak özünün çıkarılmasıyla yapraklarda bulunan keskin tadın kaldırılmasında başarılı olunmuştur.

Stevia bitkisinin yetişebilmesi için ortalama 500-1500 metre arası rakım (bazı türleri 2300-2900 m. yükseklikte yetişebilmekte), ortalama 25 derecelik hava sıcaklığı ve kumlu topraklar gerekmektedir. Stevia bitkisi yarı-kurak iklimleri sevdiğinden 10 derecenin altındaki sıcaklıklarda yetişmesi zordur. Bu nedenle çok soğuk ve don olaylarının görüldüğü bölgelerde yetiştiriciliği uygun değildir. Uygun koşullarda bitkinin yüksekliği 1 metreye kadar ulaşır. Yetiştiriciliğinde özen gösterilmesi gereken bir bitkidir. Yılda 2-3 defa hasat edilebilir ve hasat işlemi, bitki gövdesinin topraktan itibaren 5 cm’ye kadar olan kısım üzerinden gövdenin kesimi yapılır. Bir dekarlık alanda 8-10 bin adet bitki yetiştirilmekle birlikte bakımı iyi yapılan bir

bitkiden, 80 ile 120 gr. kuru yaprak elde edilebilmektedir.

Paraguay ve Brezilya'da yüzyıllardan beri tatlandırıcı ve tedavi edici özellikleri nedeniyle kullanılan stevia (şeker otu), Japonya'da otuz yılı aşkın bir süredir milyonlarca kişi tarafından tatlandırıcı ve gıda katkısı olarak kullanılmaktadır. Bu bitkiden elde edilen özütün; kan şekerini düzenleyici etkileri olduğu kabul edilmektedir. Diyet, şeker hastalığı, yüksek tansiyon, kabızlık, depresyon ve asabiyete karşı olumlu etkileri vardır. Mide ve bağırsak florasını, asit alkali dengesini korur. Stevia bitkisinin ihtiva ettiği steviosid maddesi vücudumuzda tat duyuları tarafından normal şekerin 250-300 katı daha şekerli olarak algılanmaktadır Bu nedenle bir tutam stevia tozu; bir litre çay, kahve veya diğer içecekleri tatlandırmaya yeterli olacaktır. En güzel yanı da Kalori değeri; sıfırdır J

Konsantre stevia sıvısı, yaprakların özü ve doğal bir şuruptur. Ürün tamamen doğal olduğu için, kıvam artırıcı özelliği yoktur. Bu nedenle stevia sıvısı ile yaptığınız reçeliniz, normal şekerle yapılan kadar koyu olmayabilir. Damak tadı nedeniyle koyu olmasını istenilirse, aktarlarda satılan kudre vb. kıvam artırıcı doğal ürünler, kullanılabilir. Stevia şurubu, kullanılan içeceklerde çok az bulanıklık yapabilmekte ve ayrıca meyan köküne benzer ağızda bir tat bırakabilmektedir. Daha genel bir ifade ile, alışılan kristal şeker tadının aynısı, stevia tatlandırıcısında bulunmaz.

Stevia sıvısı elde etmek için mutfakta, kahve yapma makinalarından yararlanılmaktadır. Bunun için, makinanın ilgili bölümüne su ve ayrıca filtre kabı içerisine 1 çay kaşığı kadar stevia tozu koyarak 5 dakika boyunca kaynatılır. Filtreyi çıkarıp, sıcak tatlı özlü sıvıyı bir cam şişeye koyarak istenilen zamanlarda tatlılarınızda kullanılır. Bununla birlikte, 1 Litre suya 7 çay kaşığı stevia bitkisi atıp hafif kaynatınız, sonra suyu süzerek şekerli sıvıyı elde eder, tüm şekerlemeler bu sıvı ile yapılabilir.

Türkiye'de Stevia Üretimi :

Yaklaşık dört yıldır Rize'de deneme üretimi yapılan bitkinin dördüncü yılında ilk hasatı; ÇAYKUR Genel Müdürü İmdat Sütüoğlu tarafından, Çin'den Stevia Fabrikası için gelen Çinli Misafirler eşliğinde gerçekleştirilmiştir.

İmdat Sütüoğlu; Ana vatanı Güney Amerika olan ve asrın bitkisi olarak adlandırılan insan sağlığı açısından şekerin taşıdığı hiçbir olumsuzluğu taşımayan bir bitki. Stevianın bu topraklarda yetişip yetişmeyeceği konusu 4 yıl evvel bizim gündemimize geldi. Anavatanına giderek yerinde bu bitkiyi inceledik. Sonra buraya fidanlarını getirerek denemeye başladık. Bu yıl 4.yılımız ve gayet verimli sonuç aldık, hasadını yaptık. Anavatanı Güney Amerika ama artık dünyaya yayılıyor. Her yıl dünya pazarında payı artıyor ve

üretimi yetersiz. Biz de bunun için başında farkına vardık. İnşallah fabrikasını kurduktan sonra fidanını vatandaşa dağıtacağız. Alım garantisi getirip vatandaştan bu ürünü alıp işleyeceğiz. Bu şekilde 'stevianın üretimi Rize'mizde başlamış olacak' ifadelerini kullandı.

ÇAYKUR Genel Müdürü İmdat Sütüoğlu, 'Tarihi günler yaşıyoruz. Hemen yanı başımızda kivi bahçemiz var. O da ilk olarak burada denenmişti. Buradan hareketle bölgeye yayılmıştı. İşte bu da ilk Rize şekeri dediğimiz stevia bahçemiz. İnşallah bizi de Zihni Derin'i Ali Rıza Erten'i ve çayda emeği geçen herkesi hayırla yad ettiğimiz gibi hayırla yad ederler' şeklinde konuştu.

Sonuç olarak ben şekersiz bir hayat düşünemiyorum diyorsanız ve yeniliklere açkınsanız karbonhidrat ve kalori içermeyen Rize şekerimizi bir deneyin derim. Şeker otu tadında bir yaşam sürmeniz duasıyla.

Esra DURMUŞ
Coğrafya Öğretmeni

Bu Sefer Uyan

‘Wake up! Wake up! Wake up!’

Derinden duyduğum bu ses bulunduğum ortamda yankılanıyordu. Ne kadar gözlerimi açmak istemesem de açmak zorunda kalmıştım.

Yukarı bakmaya çalıştığım da bakamadım. Oldukça karanlık bir yerdeydim. Oturmaya çalıştım fakat oturamamıştım. 20 cm kalkmama başımı sert bir yere vurmuşum. ‘Wake up! Wake up!’ ses bulunduğum yerde söylenmeye devam ediyordu.

Bir anda bir şey beni yattığım yerden geri çekti. Ne olduğunu anlayamadan etrafa bakmaya çalıştım.

Çok fazla ışık vardı. Zorda olsa gözlerimi açarak bir şeyler görmeyi istedim. Aynı ses tonu bu sefer farklı şeyler söylüyordu ama anlamıyordum.

Bulduğum yer 20-22 m² civarında, fazla ışıklandırılmış, 6-7 kişilik bir odaydı. Yatak demeye bin şahidin lazım olması gereken yerden çıkmaya çalıştım. Ayaklarım yere bastığında derin bir nefes aldım. 10-15 saniye sonra ‘be quick!’ sözünü kendimi yerde buldum. Daha nerede olduğumu anlayamamışken ardı ardına aldığım bu darbeler beni iyice sersemletmişti.

Biri elini bana uzattı. Başımı iki yana çevirip kendim kalkmayı başardım. Bu sefer aynı el bana birkaç giysi uzatmıştı ve saatini gösteriyordu. Giysileri alıp anlamış gibi gülümsedim. Halbuki hiçbir şey anlamamıştım.

Herkes kapının önüne geçerken çabucak giyindim. Anlaşılan her şeyi burada çabucak yapmak lazım. Aksi takdirde alacağın darbeye tüm kapıları açmış olacaksın.

Giyindikten sonra hemen kapıdakilerin yanına gittim. ‘Wake up!’ diyen kadın uyanmayı başardığım odada ki diğer üyelere bir şeyler anlatıyordu. Ama anlamak ne mümkün... Yanımdaki kızı izleyecektim.

Kapının yanından bir hole girdik. Uzunca bir hol. Sağ ve sol tarafı açık, yerden oldukça yüksekte ve bir o kadar da tavana uzanan bir yer... Sanırım bu geçtiğimiz yer merkez gibi bir şeydi ama labirent merkez. Her yerde yürüyen merdiven her yerde uzunca holler her yerde gürültü her yerde çalışan onlarca insan... Gözlerim çoktan yorulmuştu.

Bu alanı geçtikten sonra o kadın tekrar konuşmaya başladı ve yine anlamamıştım. Yanımdaki kıza baktığımda biraz ürkmüştü. Kendi dilimde ‘Ne oldu?’ dedim. O da kendi dilinde bir şeyler söyledi ve öyle de kaldı. Çok fazla sıkılmış ve anlam veremediğim bunca şeyin arasında sıkışmıştım.

Böylesine yabancı olduğum bir ortamda ne işim vardı benim?

Hızlanan yağmur damlalarının beni daha fazla ıslatmaması için uyandım. Doğrulmaya çalıştığım zaman kendimi bir suyun içinde hissettim. Fakat hiçbir şey göremiyordum. Bir anda panikleyerek batmaya başladım –yüzme bildiğim halde- ve ardınca gelen çığlıklar... Ne tarafa yüzmem gerektiğini, bir yer belirlesem nereye çıkacağını bilmiyordum.

malı mıyım ?

Hala çırpınıyor, bağıryordum. Korkudan ağlamaya başlamıştım. Bu kadar çaresiz olmak kendini denizin uçsuz derinliklerine bırakmaya yeterdi...

1-2 dakika sonra 'Hey! Bekle!' diye bir ses duydum.

Geç kaldınız bayım. Kendimi çoktan görmediğim denizin derinliklerine bıraktım.

Bu sefer yatağında uyanmıştım. Ne güzel bir sabah...

Saate baktığımda 10.15'ti. Okula geç kalmıştım. Nasıl oldu da alarmı duymadım. Hani alarmı duymadım peki ya annemin seslenmelerini... Yataktan kalkıp mutfığa girdim. Evde kimse yoktu. Kendime güzelce çikolatalı ekme hazırladım ve güzelce yedim.

Oldukça sessiz bir gündü. Bunu bulunca da bozmak istemiyor insan.

Evimizin tam karşısında ilkokul vardı. Biraz daha ilerisinde de ortaokul. Onların ders zamanına denk geldiğinden, bu sessizliğin olduğunu düşündüm. Biraz daha sessizliği dinledikten sonra okula gitmem gerekiyordu.

Odama gittiğimde telefonuma baktım. Annem aramıştı. Duymamışım. O kadar kaptırılmışım kendimi sessizliğe. Bu gürültülü şehirden biraz da olsa uzaklaştırmıştı beni.

Annemi geri aradım. Açmıştı ama konuşmuyordu. Kapatıp tekrar aradım, yine ses yok. Bu sefer babamı aradım, ses yok. Müzik açtım. Son ses. Ses yok... Kapıyı açıp zile bastım. Ses hala yok. Çığlık attım. Komşular geldi. Her biri konuşuyor benim tek duyduğum sessizlik. Ağlamaya başladım. Duvarlara vurdum. Ses yok. Hiç yok.

Sonrasını kimse bilmiyor...

Biri tarafından uyandırılmaya çalışılıyordum. Bu sefer uyanmamakta kararlıydım. Anlam veremediğim yerlerde uyanmaktan sıkılmıştım. Belki sonuncusudur diye uyandığım onlarca güne son verdim. Artık uyanmayacaktım. Gerçeği yaşayana dek. Evim, yatağım, ail... 'Deniz kalk!' babamın sesi. Çok şükür. Hemen yataktan zıpladım. Etrafıma baktığımda kimse yoktu. Kocaman bir yerde tek başımaydım. Üstelik bir yerden de kalkmamıştım. Yatağım yok. Hala oturuyordum. Hayır. Bu sefer de yanılıyor olamazdım: Babamın sesini duymuştum. Bundan çok eminim.

Birden yüksek sesle alarm çaldı. Bu sefer şiddetli bir uyanıştı. Telefonumu meğer yastığın altına koymuşum.

Ya şimdi gerçekten yatağında mı uyanmıştım?

Yoksa yine uykunun bir oyunu muydu?

YETİM KIZ

Küçük bir kız vardı, onun adı Saliydi, Sali on yaşındaydı, o annesi-babasıyla birlikte Hindistan'da yaşıyordu, annesi vefat ettikten sonra okumak ve yaşamak için Londra'ya taşınmaya karar verdiler . Sonra babasıyla birlikte Londra'ya gitti. Ve oraya ulaştıktan sonra bir Otel'de kaldılar. Ertesi gün Sali yatılı okula kayıt oldu. İki gün sonra okula başlayacaktı, çok heyecanlıydı

ve o gün nihayet geldi. Okula gittiler, kapıyı çaldılar, Emilya Hoca onlara kapıyı açtı, onları güler yüzle karşıladı, sonra Minşen Hoca gelip onlara selam verdi ve onlara "Buyurun" dedi , Sali ile babası öğretmenler odasına girip oturdular . O sırada Sali, Minşen Hocadan çok korkuyordu; çünkü Minşen Hoca Emilya Hoca gibi değildi ve çok kızgındı. Minşen Hoca Sali'nin babasının zengin olduğunu bildikten sonra onlara daha iyi davrandı, onunla güzel konuşmaya başladı. Okulda hizmet edenlerden güzel bir oda hazırlamalarını istedi Sali için, bir kaç saat sonra Sali'nin odası hazır oldu, Sali ve babası Minşen Hocayla birlikte odayı görmeye gittiler. Odaya girdiğinde Sali çok şaşırdı, ne kadar güzel ve büyük bir oda dedi. Odanın içinde farklı farklı çiçekler, kafeste güzel renkli bir papağan vardı. Sonra yemek yemeye gittiler, yediler

- Sali: Baba ne zaman çarşıya gideceğiz? dedi.

- Mehmet Bey: Birazdan inşallah kızım.

- Minşen Hoca: Niye çarşıya gideceksiniz ? diye sordu .

- Mehmet Bey: Sali çocukken kafasında bir oyuncak tasarlamıştı . Ona Emili adını vermişti, ama Hindistan'da onu bulamadık ve şimdi Londra'da onu arayacağız.

- Minşen Hoca: Ne kadar zeki bir kız! Maşallah

- Mehmet Bey: Sali süprizin dışarıda seni bekliyor, onu gördükten sonra çarşıya gidelim kızım .

Sali koşup kapıyı açtı ve karşısında at arabısını gördüğünde çok sevindi.

- Sali: Teşekkür ederim baba.

- Mehmet Bey: Bir şey değil kızım. Hadi gel onunla çarşıya gideceğiz.

Beraber arabaya binip çarşıya gittiler, mağazalarda oyuncakları aradılar, ama Sali'nin kafasındaki oyuncakı bulamadılar. Yine de çarşının sonuna kadar aramaya devam ettiler. En son bir mağazaya girdiler, Sali oyuncaklara bakmaya başladı ve en sonunda kafasındaki oyuncakı buldu, onu gördüğünde çok sevindi. Oyuncakı satın aldıktan sonra mağazadan çıktılar, Sali'nin okuluna dönerken,

- Mehmet Bey: Ben Hindistana döneceğim kızım dedi.

Babası onu bırakacağı için çok üzgündü. Okula geldiklerinde babası bavulunu hazırladı, Sali'nin odasına girdi. Onu kucaklayıp öptü. Sali ağlamaya başladı.

- Sali: Baba ben seni çok seviyorum, ne olur gitme.

- Mehmet Bey: Bende seni çok seviyorum ama para kazanmak için oraya gitmem lazım.

Zor da olsa birbirlerinden ayrıldılar. Mehmet Bey odadan çıktığında Sali ona pencereden bakıyordu, o da ağlıyordu. Ertesi sabah Sali uyandı, kahvaltısını yaptı, sınıfa doğru arkadaşlarıyla birlikte gitti. Fransızca öğretmeniyile ilk ders başladı.

- Bitar Hoca: Kızlar metni kim okuyup anlatacak?

Sali parmağını kaldırıp dedi ki: Ben okumak ve anlatmak istiyorum. Sali metni okuduğunda hoca çok şaşırdı çünkü çok güzel ve şakır şakır konuşuyordu. Metni bitirince arkadaşları onu alkışladılar, ama Lavanya hariç. Lavanya Sali'yi istememişti. Onunla konuşmuyordu. Ama Sali ona saygı gösteriyordu. Lavanya ona kötü sözler kullanıyordu, ama Sali iyi ve şefkatli biriydi , "Affetmek" sözcüğü hep kalbindeydi.

Sali'nin doğum günü yaklaştı. Arkadaşları ona süpriz hazırladılar, arkadaşları salonda toplandılar ve Sali'yi beklemeye başladılar. Sali turuncu elbisesini giydi ve saçlarını taradı, sonra salona doğru gitti, Sali kapıyı açtığında arkadaşları balonları patlattılar ve kutlamaya başladılar.

O sırada Minşen Hocaya bir mektup geldi, onu açıp okudu ve o mektupta Sali'nin babasının vefat ettiği yazıyordu. Minşen Hoca Sali'nin yanına gitti ve ona mektubu uzattı, "Oku" dedi. Sali mektubu okuyunca birden ne olduğunu anlamadı, ağlamaya başladı.

- Minşen Hoca: Artık eğitimine devam etmeyeceksin. O sırada arkadaşları çok şaşırdı, Sali daha da çok üzülmüştü.

Minşen Hoca: Al bu elbiseleri giy bundan sonra mutfakta çalışacaksın. Sali kabul etti; çünkü başka çaresi yoktu. Sali'yi artık zor günler bekliyordu.

Bütün zamanını mutfakta geçiriyordu, yemek yapıyordu, bulaşık yıkıyordu ve temizlik yapıyordu, arada sırada sebze ve meyve almak için manava gidiyordu. Minşen Hoca ona kötü bir oda vermişti, Sali orada kalıyordu. Ertesi gün Sali manava giderken okulunun karşısındaki evin önünde bir araba gördü, yanında tekerlekli sandalyede oturan bir adam vardı ve arkadaşları eve çıkıyorlardı. Sali yoluna devam etti. Çarşıdan eve geldi, aldığı sebze ve meyveleri mutfağa bıraktı. O sırada bir ses duydu, pencereye doğru baktı, orada çok güzel bir maymun vardı. Onu almak istedi ama maymun kaçtı. Ertesi gün yine maymun geldi, günler böyle geçti, maymun artık Sali'ye alışmıştı. Beraber oyunlar oynuyorlardı. Sali mutfaktayken maymun geldi. Sali onu evine götürmek istedi; Çünkü hava çok soğuktu maymun hastalanır diye endişe etti, onu evine götürdü. O sırada Lavanya onu gördü ve Minşen Hocaya söyledi.

Kapıyı çaldı, Osman Bey : (tekerlekli sandalyede oturan adam) hizmetlisine: Kim geldi? diye sordu.

- Hizmetli: Okuldaki çocuk geldi şirini getirmiş. Onu içeri davet etti .

- Osman Bey: Çok düşüncelisin ve çok yürekli bir çocuksun, dedi. İsmi ne senin?

- Sali: Adım Sali Komari . O sırada Osman Bey hayretler içinde kaldı.

Birden tekerlekli sandalyesinden kalkıp ayakta durdu. Kollarını açtı ve Sali'ye gel dedi.

Sali çok şaşırmıştı. Ne olduğunu anlamadı, Osman Bey onu kucaklayıp öptü.

Osman Bey: Ben senin babanın arkadaşımı seni aramaya gelmiştim ve çok şükür ki seni buldum dedi ve birlikte ağlamaya başladılar.

O sırada Minşen Hoca kapıyı çaldı, hizmetli kapıyı açtı, içeri girdi onları görünce çok şaşırdı.

- Osman Bey: Ben Sali'nin babasının arkadaşımı onu aramaya geldim ve buldum.

Minşen Hoca'nın yüzü kızardı yaptığı hataları anladı. Sonra oradan bir an önce ayrıldı. Ertesi gün Osman Bey ve Sali okula geldiler, kapıyı çaldılar, Emilya Hoca kapıyı açtı onları görünce çok şaşırdı ve hemen Minşen Hocaya gitti durumu anlattı Minşen Hoca onları görmek istemediğini söyledi. O sırada onlar içeri girdiler. Minşen odasına gittiler. Osman Bey Sali'nin her şeyi affettiğini, okula dönmek istediğini anlattı, Minşen Hoca bu duruma çok sevindi; çünkü hatasını bildiği için çok üzülüyordu. Sali sınıfa gitti arkadaşları onu görünce çok şaşırdılar ve çok sevindiler. Arkadaşlarına sarıldılar. O sırada Lavanya onun yanına geldi, ondan özür diledi ve onunla arkadaş olmak istediğini söyledi. Sali onu zaten çok seviyordu, sarıldılar.

BU MUTLULUK SALI'NİN ÇEKTIĞI SIKINTILARIN ZAFERİYDİ.

Alyaa ALOTHMAN

الفتاة اليتيمة (سالي) :

كانت توجد فتاة صغيرة اسمها سالي ، كانت في العاشرة من عمرها ، كانت تعيش مع والديها في الهند ، بعد وفاة والدتها اتخذت مع والدها قراراً بالانتقال إلى لندن للعيش والدراسة فيها .

وبعد وصولهما إلى لندن أقاما في فندق ، وفي اليوم التالي تم تسجيل سالي في المدرسة الداخلية ، وكان عليها أن تذهب إلى المدرسة بعد يومين وكانت قلقة كثيراً

وجاء اليوم المنتظر لذهابها إلى المدرسة ، وعند وصولها إلى المدرسة قرعت الباب ، ففتحت لهما الأنسة إيميليا ، واستقبلتهما بوجهٍ ضاحكٍ ، وبعد قليل جاءت مديرة المدرسة الأنسة مينشن فألقت عليهم التحية والسلام ورحبت بهما .

دخلت سالي مع أبيها إلى غرفة المعلمين وجلسا ، في تلك اللحظة شعرت سالي بالخوف من الأنسة منشن ؛ لأن وجه الأنسة مينشن لم يكن ضاحكاً وبشوشاً مثل وجه الأنسة إيميليا.

ولكن بعد أن عرفت الأنسة مينشن بأن والد سالي رجل غني بدأت تعاملهما معاملة حسنة ، وطلبت من الخادمة أن تعدّ لسالي غرفة جميلة ، وبعد ساعات أصبحت الغرفة جاهزة ، فذهبت سالي مع والدها برفقة الأنسة مينشن لرؤية الغرفة .

وبعد أن دخلوا إلى الغرفة دهشت سالي وقالت : يا لها من غرفة جميلة وكبيرة !

كان يوجد داخل الغرفة أنواع مختلفة من الزهور ، وكان يوجد قفص فيه بيبغاء له ألوان جميلة . وبعد ذلك ذهبوا لتناول الطعام ، وبعد انتهائهم الطعام سألت سالي والدها : متى سنذهب إلى السوق؟ فأجابها والدها السيد محمد بعد قليل إن شاء الله يا بنتي .

فسألتها الأنسة مينشن : لماذا تريدان الذهاب إلى السوق ؟

فأجابها والد سالي (السيد محمد) : بأن سالي عندما كانت صغيرة كانت تحلم بدميةٍ أسمتها (إيميلي) ، ولكننا لم نعثر عليها في الهند ، فقررنا أن نبحث عنها في لندن .

فقالت الأنسة مينشن مندهشة: يا لها من طفلة ذكية !

فقال السيد محمد لابنته : لقد حضرتُ لك مفاجأة وهي تنتظرك في الخارج ، وبعد أن ترينها سنذهب إلى السوق .

فركضت سالي وفتحت الباب ، وعندما رأت عربة الحصان سُرّت كثيراً ، فشكرت سالي والدها .

فردّ عليها بأنه لا شكر على واجب ، وقال لها هيا لنركب العربة ونذهب إلى السوق .

فركبا العربة ، وعندما وصلا إلى السوق بدأا يبحثان في المحلات عن الدمية ، ولكن لم يجدا الدمية التي في مخيلتها.

واستمررا بالبحث إلى نهاية السوق ، وأخيراً دخلا إلى أحد المحلات وبدأت سالي بالبحث والنظر إلى الدمية .

فوجدت الدمية التي تريدها ، وعندما رأتها سُرّت كثيراً . وبعد شرائها للدمية خرجا من المحل ، وفي طريق العودة قال لها والدها بأنه قرّر العودة إلى الهند ، فحزنت سالي كثيراً لأن والدها سيبتعد عنها .

وعندما وصلا إلى المدرسة جهّز والدها أغراضه ، ثم ودّع ابنته ، فشَرَعَت سالي بالبكاء ، ثم قالت لوالدها : أنا أحبك كثيراً ولا أريدك أن ترحل ، فأجابها والدها : وأنا أحبك أيضاً ، ولكن عليّ الذهاب لأجل العمل وريح المال ، ثم افترقا وبدأا بالبكاء.

وفي صباح اليوم التالي استيقظت سالي وواكلت طعام الفطور ، ثم ذهبت مع رفاقها إلى الصف ، وكان الدرس الأول في اللغة الفرنسية .

طلب المعلم بيتر من الطالبات ، من تريد أن تقرأ وتشرح الدرس ؟ ، فرفعت سالي يدها لتجيب على سؤاله .

وقد دهّش المعلم عندما بدأت سالي بالقراءة نظراً لطلاقة لسانها ، وعندما انتهت سالي من قراءة النص صقّق لها الجميع ، ما عدا طالبة اسمها لافانيا ، كانت لافانيا لا تحب سالي ولا تريدها في الصف ، وكانت لا تتكلم معها ، وكانت لافانيا تعامل سالي معاملة سيئة ، ولكن سالي كانت تحترم لافانيا وكانت تعاملها معاملة حسنة لأن قلب سالي كان مُفكماً بالمسامحة والرحمة .

واقترب عيد ميلاد سالي ، فجهّز لها أصدقائها مفاجأة ، واجتمعن في صالة المدرسة ، وانتظرن حضور سالي .

وارتدت سالي فستاناً برتقالي اللون ، وسرحت شعرها ، ثم ذهبت إلى الصالة ، وعندما فتحت الباب بدأ أصدقائها بفرقة البالين وبدأن بالاحتفال .

في هذه اللحظة وصلت رسالة للأنسة مينشن وعندما فتحتها قرأتها كانت تحوي الرسالة خبر وفاة والد سالي ، فذهبت الأنسة مينشن إلى سالي وأعطتها الرسالة وقالت لها اقربيها ، وعندما قرأت سالي الرسالة بدأت بالبكاء ولم يعرف أحد من الحاضرين ما الذي حدث لها ، فقالت لها

الأنسة مينشن : من الآن لن تستطيعي أن تكلمي دراستك في هذه المدرسة ، فحزن أصدقائها عليها وحزنت هي أيضاً ، ثم قالت لها الأنسة مينشن : خذي هذه الثياب وارتيديها وعلّكي العمل في المطبخ ، فوافقت سالي لأنها لا تملك خياراً آخر .

كانت تنتظر سالي أياماً صعبة ، كانت تقضي طوال وقتها في المطبخ ، فكانت تعدّ الطعام وتنظف الأواني ، وكانت تذهب إلى السوق لشراء الخضراوات والفواكه .

وأعدت لها الأنسة مينشن غرفة سيئة ، وفي اليوم التالي وعندما كانت سالي ذاهبة إلى السوق ، شاهدت عربة أمام البيت المقابل للمدرسة ، ونزل من العربة رجل يجلس على كرسيّ متنقل مع مرافقيه ، فتابعته سالي طريقها إلى السوق ، وعندما رجعت إلى البيت وضعت الأغراض التي اشترتها في المطبخ ، ثم سمعت صوتاً فذهبت ونظرت من نافذة المنزل ، فرأت قرداً جميل اللون ، فقررت أن تأخذه ولكن القرد هرب ، وفي اليوم التالي عاد القرد ثانية ، وبعد مرور الأيام صار القرد صديقاً لسالي .

في يوم من الأيام وعندما كانت سالي تعمل في المطبخ جاء القرد ، فأرادت سالي أن تأخذه إلى بيته خوفاً عليه من البرد ، وفي الطريق رأتها لافانيا ، وأخبرت الأنسة مينشن ، وعندما وصلت سالي طرقت الباب ، فقال السيد عثمان لخادمه من الذي يطرق الباب ؟

فأجاب الخادم بأن بنت المدرسة قد أحضرت القرد (شيريني) فدعاها السيد عثمان للدخول ، ثم قال لها : أنت بنت ذكية ، ثم سأله عن اسمها ، فأجابت : بأن اسمي سالي كوماري ، وفي هذه اللحظة كان السيد عثمان في حيرة من أمره ، ثم وقف على قدميه وقال لها : تعالي وفتح ذراعيه لها .

وهنا دهّشت سالي لأنها لا تعرف ماذا يجري ، ثم قبّلها وقال لها أنا صديق والدك وقد جئت للبحث عنك ، والحمد لله لأنني عثرت عليك .

وفي هذه اللحظة طرقت الباب الأنسة مينشن ، ففتحوا لها الباب ، وعندما رأتهم دهّشت كثيراً فقال لها السيد عثمان : أنا صديق والد سالي ، وقد جئت للبحث عنها ، وهنا خلجت الأنسة مينشن واحمرّ وجهها وندمت على الأخطاء التي ارتكبتها مع سالي ، وبعد لحظات تركتهم وذهبت .

وفي اليوم التالي ذهب السيد عثمان مع سالي إلى المدرسة ، وطرقا الباب ، ففتحت لهما الأنسة إيميليا ، وعندما رأتهما دهّشت وذهبت لإخبار الأنسة مينشن ، وهنا قالت الأنسة مينشن : بأنني لا أريد أن أراها ، وعندما دخلا إلى غرفة الأنسة مينشن ، قال لها السيد عثمان بأن سالي قد سامحتك ، وتريد العودة إلى المدرسة ، ففرحت الأنسة مينشن لأن سالي سامحتها .

ودخلت سالي إلى الصف وعندما رأوها أصدقائها فرحن كثيراً ، وتعانقن ، وفي هذه اللحظة جاءت لافانيا واقتربت من سالي واعتذرت منها وقالت لها : سأكون منذ اليوم صديقتك ، ولكن سالي كانت تحبها منذ اليوم الأول ، وتعانقا. إنّ السعادة وصفاء القلب اللذين يعتصران قلب سالي قد انتصرا على كل الهموم والأحزان ، فالسعادة تنتصر على كل شيء .

KÖR

Günlerden salı, aylardan mayıs, yıllardan bilmem ne bela... Kışın erken başladığı geç bittiği bir deney kenti benim hikâyemin geçtiği yer. Olaylardan bihaber insanların hırslarının kurbanı oluşunun resminin çizildiği, Amerika'nın güneyinde kıydan epeyce uzak ama birbirine epeyce yakın üç adadan oluşan bir ülke...

Deniz korkuturdu bizi, uzak tutardı kendinden. Adalar arasındaki köprüler ne zaman, kim tarafından yapılmıştı? Ne bizden öncekilerin ne de bizim bilgimiz dâhilinde değildi. Ama onun dışında sonradan öğrendiğimiz insanlardan pek bir farkımız yoktu. Bizim de okullarımız, bizim de adaletsizce kullanılan hapisanelerimiz, diğerleri kadar iyi olmasa da bizim de evlerimiz, şehirlerimiz olmasa da köylerimiz vardı.

Her şeyden habersiz deney kentinde doğan soğuk bir güneşti, bu hikâyenin başlangıcı. Her mayıs ayında erkekler ava çıkar sonlarına doğru dönerdi. Bugün dönecekleri gündü. Her seneki gibi büyük bir şenliğin de habercisiydi bu. Büyük adanın en geniş meydanlarında genç, yaşlı, kadın, çocuk artık her kim yaşıyorsa toplanır, gelecek ziyafetin keyfi çıkarılırdı. Aralarında abimin de bulunduğu grup görüldüğünde karşılamak için hazırlanan müzik ziyafeti başlansın diye işaret verildi. Bu şenliğin en sevdiğim kısmıydı. Her zaman şarkı dinlenemezdi burada. Tadını çıkarmayı en iyi becerenlerden de biri idim ayrıca. Ta ki arkadakileri hızlıca geçerek müziği susturan gencin dediklerini duyunca ya kadar. "Hasta! Onlar gerçekten çok hasta!"

Neyden bahsettiğini kalabalık yaklaşip daha net görmemize izin verince anladık. Birbirlerine yaslanarak yürüyorlardı. Birbirlerinin kollarından çekerek yol göstermeye çalışıyorlardı. Üç tanesinden ikisi yardıma muhtaç görünüyordu. Eşleri koşarak yardıma muhtaç hayat arkadaşlarına yardım etmeye çalışıyorlardı. Benim ise gözlerim abimi arıyordu. Nerede olduğunu gördükten sonra koşarak yanına gittim. Bir kolundan babam tutuyordu. Gözlerinin aklıyla karası bir olmuştu. Varlığını hissetmiş olsa gerek başını bana çevirdi. Boşta kalan elini uzatarak beni aradı. Kolunu koluma dolayıp yolunu bulmasına yardım ettim. Eve gelene kadar kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Gerçi olanlara kimse akıl karı bir yorumda getiremiyordu.

Anlaşılan nerden geldiği bilinmeyen garip bir hastalık etkisi altına almıştı onları. Olanlardan günler sonra en kabul edilir görüş bu olmuştu. Üstüne üstlük hızlı bir şekilde bulaşıyordu. Hemen hemen hiçbir erkek yoktu ki adam akıllı görür halde kalsın, ava gitmeyen sayılı devlet adamları dışında. "Yaklaşmayın, çok fazla aynı ortamda durmayın." diyorlardı hasta olanlara karşı olan tutumumuzu tembihlerken. Aynı evde yaşadığımızı unutuyorlardı sanırım. Bu durumda olan tek aile de biz değildik tabi ki. Dolayısıyla hastalığın bulaşmasının önü kesilemedi. Bir hafta kadar sonra adalarda yaşayan insanların çoğunluğu çocuk olmak üzere yarısından fazlası beyaz dışında hiçbir renk göremiyordu.

Hırs bu süreden sonra devreye girdi. Hastalıktan ölümden kaçır gibi kaçan

devlet adamları, vahşice bir karar aldılar. Hasta olanları zindanlara atmak gerek idi. Hastalık onlara bulaşmamalı idi. Diğerleri önemli değil idi. Dediklerini de yaptırıldılar. Körleri topladılar, zindanlar ardına kapatmak için. Kimse karışamadı, ellerimizden çekip aldılar. Kimse karşı koyamadı. Hatta belki de biraz memnundular gitmelerinden. Bu memnuniyet her birimiz yavaş yavaş diğer renkleri unutmaya başladığı zaman bitecekti elbet.

Diğer renklerin kaybolduğunu gizlemeye çalıştık ama gözlerimize bakan herkes anlardı. Şu an yaşıyormuşçasına hatırlıyorum kollarımdan çeke çeke tıka basa dolu zindanlardan birine sıkıştırma sıkıştırma sokmaya çalıştıkları anları. Yere dahi oturamıyorduk, öylesine sıkış tıkış. üç gün ayakta kaldık, kimileri ayakta birbirlerine yaslanarak uyudular.

Sudan başka ekmek bile yoktu bize verilenler arasında ama istenmeden verilen bilgileri de almaktan alıkoyamıyordu kimse kendisini. Kör olabilirdik belki ama kulaklarımız gayet iyi duyuyordu. Gardiyanlardan başlayarak tekrar içeri doğru yayılıyordu hastalık. Artık daha cani olmak gerekti. Hastalığı, yaşayanlarıyla yok etmek gerekti. Sırf hasta oldukları için öldürmek gerekti insanları. Yeni karar buydu. Emir köleleri ellerinde kanla döneceklerini bile bile kılıçtan keskin bir iradeye kurban bedenlere dönüştürüldü birer birer. Yaşama tutkusuydu sahiplerini esir alan. Onlara göreyse yaşama sahipti kendileri.

Gün geldi ve çattı kapıya. İlk idam, son insanlık... Ölmek yeterli değil. Kalkmalı beden ortadan. İlk mahkûm, son insanlık... Neyse ki bitmemiş merhamet! Önce öldürmeli, sonra yakmalı bedeni. Acı çekmemeliymiş ölen. Elleri bağlı, başı büyükçe bir kütüğün üstüne koyulmuş ölümü bekleyen insanlara hitaben söyleniyordu bu acı vasfı. Yeterince kötü değilmiş gibi...

Çılgınlık arasında yükselirdi genelde cellâdın ölümü tutan pençesi, bir kereye mahsus sessizlikle karşılandı kalabalıkta. Kurtuluşu bekleyen umudun arasında karışmış caniliğin sesiydi asıl sessizlik. Beklenen umut uzak değildi. Başı ölümün altında bekleyen adamın gözlerindeydi aslında.

Tam tamına cellâdın kolunu indireceği sırada oldu ne olduysa. Bir ses yükseldi. "DUR! Dur, se-... Seni görebiliyorum."

İşte kalabalığın beklediği umudun sesinin, caniliği susturduğu resim. Kurtuluşun resmi. Mutluluğun, sevincin, yaşamın...

Şimdi nerede miyim? Hemen arkanızda, belki bir adım önünüzde. Ben yaşamın en acı yüzünün denetilenlerinden biri... Her şeye rağmen yaşamayı sevmeye mahkûm biri olarak dolaşıyorum aranızda.

SOSYAL BİR HAYATTA KALMA DENEYİNDE GEÇİCİ BİR KÖRLÜK BULAŞTIRILMIŞ İNSANLARI ANLATIR.

Ecmel SADIKOĞLU

La havle vela kuv

BUNLARI BİLİYOR MUYDUNUZ?

Einstein' in 3 yaşında konuşmaya başladığını. 9 yaşındayken henüz istediği her şeyi tam olarak söyleyemediğini. Hocasının anne ve babasına “Oğlunuz ne olursa olsun hiçbir zaman başarılı olamayacak.” dediğini. Bir diğer hocasının da “Öğrencilere kötü örnek oluyorsun.” diyerek okulu bırakmasını istediğini,

Newton' un çekingenliği yüzünden diferansiyel ve entegral hesabını 38 yıl sonra yayınladığını. Geçimsiz ve kuşkulu kişiliği yüzünden okul arkadaşları tarafından hırpalandığını ve hor görüldüğünü,

Galileo'nun dünya için yuvarlak dediğini bu hareketi yüzünden idam edildiğini,

Basküle çıkıp da öne doğru eğildiğinizde kilonuzun daha az olduğunu ve baskül üzerinde dik durumdayken kilonuzu hızlıca kaldırdığınızda kilonuzun bir an için arttığını,

Fahrenheit 451 derekesinde üstü kapalı olmayan kâğıttan yapılmış bir tencerenin içinde su kaynatılabileceğinizi,

İnsanın göz kapaklarını açıp kapatırken harcadığı enerjinin 20 kg'lık bir yükü kaldırmak için harcadığı enerjiye eşit olduğunu,

Köpeklerin ve kediler renklerin göremediklerini ve bu hayvanların dünyadaki her şeyi siyah beyaz gördüklerini,

Bilim adamları ışığı bir enerji türü olarak kabul ediyorlar. Işık enerjisi taşıyan ışınlar uzayda dalgalar ya da dalgacıklar biçiminde doğrusal olarak yol alırlar. Işık dalgaları çok hızlı hareket ederler. 300 milyon metrelik bir mesafeyi kat etmelerinin yalnızca 1 saniyesini aldığını , Güneş'ten bize ulaşmak için 150 Milyon kilometrelik bir yol kat etmesi gereken ışığın bu uzaklığı yalnızca 8 dakikada aldığı anlamına gelir. Bizden 400 bin kilometre uzakta olan Ay'dan yansıyan Güneş ışığının dünyamıza ulaşması ise bir saniyeden biraz fazla sürer.

Kulağımız; ancak frekansı 20 ile 20.000 arasındaki sesleri duyabildiğini,

Gözümüz dalga boyu 450 ile 800 arasındaki ışınları görebildiğini,

İlk radyo 1900 yılında yapıldığını,

Kıtalar arası ilk telefon konuşması 1915 yılında yapıldığını,

vet'e.

İlk sesli filmler 1928 yılında çevrildiğini,

İlk TV yayınları 1940 yılında ABD'de yapıldığını,

1947 yılında roket takviyeli olduğu için sestem hızlı uçan ilk uçak yapıldığını,
İlk lazerin 1960 yılında üretildiğini biliyor muydunuz?

CAM NASIL YAPILIR

Cam erimiş haldeki kumdur. Değişik maddelerle zenginleştirilirse kaliteli cam elde edilir. Beyaz kumdan elde edilen silis veya kuvars madeni ile karbonat, nitrat, sülfat ve diğer bazı maddelerden oluşan toz karışım fırınlarda ısıtılarak eritilir ve işlenir.

KARANLIKTA KEDİLERİN GÖZÜ NEDEN PARLAR?

Kedilerin gözlerinde ışığı yansıtan bir madde bulunur. Ağ tabakasının arkasındaki bu madde üzerine düşen ışığı birkaç misli çoğaltarak geri yansıtır.

NEWTON

SU NEDEN SES ÇIKARIR?

Bir ırmağın ya da bir bardaktan diğer bardağa boşalttığımız suyun sesini dinlediniz mi hiç? Su sesinin dinlendirici bir etkisi vardır üstelik. Bu hoş sesi hareket eden suyun içindeki hava kabarcıkları çıkarır. Tıpkı bir zilin sallanan tokmağı gibidir bu kabarcıklar. Sıkışıp sonra boşaltırlar havalarını. Bu hava kabarcıklarını bir bardaktan diğer bardağa boşalttığımız suyun içinde rahatlıkla görebilirsiniz.

SESİN HIZI NEDİR?

Sesin havada bir saniyedeki hızı 344 metre bir dakikadaki hızı 20.400 metre bir saatteki hızı 1.224 km'dir. Katı cisimler üzerinde ses hızı daha fazladır. Suda ses bir saniyede 1.461 metre ağaç üzerinde 2786 metre demirde 5127 metre taşta ise 6000 metre hıza ulaşır. Sesten daha hızlı uçan uçakların sesini biz patlamalar şeklinde duyarız.

IŞIĞIN HIZI NEDİR?

Bir saniyede 300.000 km yol kat eden ışık sestem daha hızlıdır. Bu nedenle yıldırımın sesini duymadan önce ışığını görürüz. Güneş ışınları dünyamıza gelebilmek için 149.5 milyon km'lik yolu 8 dakika 18 saniyede alır.

GÖK NEDEN GÜRLER?

Şimşek çakması sonucunda ortaya çıkan sıcaklık havayı ısıtır ve genişletir. Bu genişleme sonucunda birbirinden hızla uzaklaşan hava molekülleri gök gürültüsü dediğimiz o korkunç sesi çıkarırlar.

İNSAN NEDEN HORLAR?

Boğazımızda sarkık duran bir et parçası vardır. Ağzımızı iyice açıp da aynaya bakarsak bu et parçasını görebiliriz. Sırtüstü ve ağzı açık bir şekilde uyuyan insan derin derin nefes alınca bu et parçası titreşir ve horultu dediğimiz sesin çıkmasına sebep olur. Kişi ağzını kapatır veya yön dönerse horultu kesilir.

YIRTIŁAN KÂĞITTAN NİÇİN SES ÇIKAR?

Selüloz liflerinden oluşan kâğıtları yırttığımızda bir ses duyarız. Kâğıdı ne kadar hızlı yırtarsak ses de o kadar fazla olur. Yırttığımız kâğıdın lifleri koparken bir titreşim meydana gelir. Bu titreşimlerde havada ses dalgalarının oluşmasına sebep olur. Kâğıdı hızla yırtarsak belirli bir zaman aralığında daha fazla lif yırtmış oluruz. Kısa zamana sığıdırılan çok sayıdaki titreşim sesin perdesinin de yükselmesine sebep olur.

Derleyen: Tuğba KONDAKÇI

Fizik Dersi Öğretmeni

Mehmet Akif'in

Ekim 1925 - Haziran 1936 Mısır Hayatı

Mehmed Akif temelli Mısır'a gitmeden önce dört kere daha Mısır seyahatinde bulunmuştur. Bunlardan ilki:

1914 Ocak ayındadır. İki ay süren bu seyahatinde İstanbul-Kahire-El Uksur (Lüksor)-Kahire-Medine-Şam-İstanbul düzergahını takip etmiştir. "El-Uksur'da" şiirin, bu seyahatinde yazmıştır. Seyahatin masraflarını Abbas Halim Paşa karşılamıştır. Mehmed Akif 'in ikinci Mısır seyahati resmi bir vazife ile 1915 yılı Mayıs ayında başlamış dönüşte Şam ve Beyrut'a uğrayan şair Ekim ayında yurda dönmüştür. 1.Cihan Harbi'nde Osmanlı'ya sadık kalan Necid Şeyhi'ne yapılan bu remi ziyaret sırasında ikinci kez Medine'ye giden Mehmed Akif "Necid Çöllerinden Medine'ye" adlı şiirini yazmıştır.

Vatanı için çalışan şair, 24 Nisan 1920'de Ankara'ya gitti. Burdur Mebusu olarak 1. Meclis'e katıldı. İstiklal Marşı'nı yazdı. Anadolu'yu dolaşıp Milli Mücadeleye hizmet etti. Düşman vatandan çıkarıldı. 1. Meclis seçim kararıyla 1923 Mayıs ayında kapatıldı. Akif ailesi ile İstanbul'a döndü. Lakin kendisini ve ailesini geçindirecek durumu yoktu. Yirmi yıllık memuriyet, üç sene mebusluk (İstiklal Savaşı yıllarının mebusu) ,İstiklal Marşı'nın da yazarı olmasına rağmen kendisine emekli maaşı bağlanmadı ve peşine polis takıldı.

Ağustos 1923 yılında 2. Meclis açıldı ama Mehmed Akif'in adı geçmedi. 1923 Ekim, Abbas Halim Paşa'nın daveti ile Mısır'a onunla beraber gitti, 1924 baharında geldi. 1924 sonunda aynı şekilde giderek 1925 baharında yurda döndü.

Mehmed Akif Mısır'a temelli kalmak üzere gidişi 1925 yılının Ekim ayındadır. Peki, Mehmed Akif neden yıllarca hizmet ettiği, savaş zamanında cephe cephe gezdiği, vaazlar verdiği, uğruna İstiklal Marşı yazdığı vatanını terk etmişti.

Mısır'a temelli gidişinin nedeni arkasında şapka giymek istemesi mi vardı? Yoksa kendi vatani tarafından gitmek zorunda mı bırakılmıştı? Şimdi gerçeklerin üzerini örten şapkayı kaldıralım ve Mehmed Akif'in şapka meselesine bakalım:

Akif, Kastamonu nutkundan sonra, Şapka Kanunu'nun daha çıkmadığı günlerde Türkiye'ye gelmiş bulunuyordu. Şu anda anlatacağımız olay Akif'in Mısır'a yeniden seyahat etmeden 20 gün önce gerçekleşmiş. Akif'i tanıyan ve son günlerinde yanında bulunan Edremitli şair ve Balıkesir Çağlayan Gazete'si sahibi Ruhi Naci Sağdıç şöyle anlatır:

“O günlerde Sirkeci'deki Karesi (Balıkesir) Oteli'nin bahçesinde, burada kalmakta olan Hasan Basri Çantay ile buluşan Akif ve daha birçok edip ve şair oturup konuşurken, meşhur Neyzen Tevfik gelir. Akif'in elini öpüp oturduktan sonra herkese laf atıp latifeler yapan bu “alkolik dahi” bir ara Mehmed Akif'e şöyle der:

“-Ha Üstad, haniye senin şapkan? Bak benim başım sane-i cumhuriyetle pirayedar oldu saye-i felaket-vaye-i şahaneden kurtulduk.”

Bu sözlere aynı şekilde ve gülerken ve latife ederek devam ederek cevap veren Akif saçsız başını işaret ederek şunları söyler:

“-Biz başı kabak ehli kiramdanız! Henüz sıramız gelmedi.”

Ruhi Naci, hatıralarına şöyle devam etmektedir:

“O zaman şapka yalnız memurlar için resmi serpuş ittihaz edilmiş, halka henüz teşmil edilmemişti. Akif, dedikodu sermayesi olmayı nifaka yol açmayı istemiyordu, şu latifeyi ekledi:

“-Umumu beklemeye hacet yok. Şapka için icma-i ümmet var. Tabi hep giyeceğiz.”

“Hakikaten ertesi gün Akif'i bir kasket almış gördük”

Bu olaydan yola çıkarsak Akif'in Mısır'a gidip 11 yıl orada eza ve cefa çekmesinin şapka giymemek için olduğunu söyleyemeyiz. Peki, şimdi şapkayı kaldıralım ve gerçeklere bakalım.

31 Aralık 1950 günü Ankara Halkevi salonunda Mehmed Akif ihtifal (anma töreni) yapıldı. Bu törende Mehmed Akif'in yakın arkadaşlarından veteriner Şefik Kolaylı'da konuştu:

“-Pendik Bakteriyoloji hanesi müdürü idim. Akif bana geldi. Yanında Prof. Fazlı Yegül'de vardı. Yarın Mısır'a gideceğini ve arzı veda geldiğini söyledi. Çocuklarının tahsil ve terbiye çağı olduğunu, şimdi Mısır'a gitmekle çocuklarının tahsillerinin sekteye uğramasının muhtemel bulunduğunu ileri sürerek, karından vazgeçmesinde ısrar ettik. Akif, büyük bir hüznü ile ve te'essür içinde“ Arkamda polis hafiyesi geziyorlar. Ben vatanımı satmış ve memleketine ihanet etmiş adamlar gibi muamele görmeye tahammül edemiyorum ve işte bundan dolayı gidiyorum” dedi.

“Canı, cananı bütün varımı alsın da hüda /Etmesin beni tek vatanımdan dünyada cüda” diyen şair, öz vatanından ayrı düşmemek için canını, cananını ve bütün varlığını feda etmeye hazır iken, hürriyetine indirilen darbe ile ruhuna, vicdanına yapılan işkence o kadar fazlaydı ki buralarda durmaya tahammül edememiş ve Mısır'a gitmek zorunda kalmıştı.

Mehmet Akif'in Gözünden Asım

Mehmet Akif'in 6. Safahat'ının adıdır Asım. Aynı zamanda Asım kitaptaki bir karakter ki Mehmet Akif'e göre Asım gibi gençler Türk ulusunun ve Müslümanlığın kurtarıcısı olacak gençliktir. Asım kitabın son beş altı sayfasında bulunmakta bu kısımdan önce Köse İmam ve Hocasade'nin arasında geçen konuşmalar vardır kitapta. Bu yüzden ben de önce kitabı biraz anlatarak Mehmet Akif'e göre o dönemi kafanızda canlandırmaya çalışacağım o dönem gibi tüm dönemlerimizin kurtarıcısı olabilecek Asım'ı Asım'ın nesli olmayı...

Kitap Köse İmam'ın, Hocasade'yi ziyaret etmesiyle başlar. Selamlaşır Hocasade de onu içeri buyur eder. Bunun üzerine Köse, hocayı biraz azarladıktan sonra Hocaya, bir derdini anlatmak istediğini söyler. Köse'nin komşu paşası ilmühaber yazmak için İmama gelir, İmam da onun son zamanlarda hareketlerinden işkillenerek karısını çağırıp ona evlerinde işçileri olup olmadığını sormuştur; kadın, Eleni adında bir çalışanlarının olduğunu söyler. Köse ona kadını işten kovmasını söylemiştir ama kadın kovmamıştır. Paşaya evlilik için mi ilmühaber yazdıracağını sorunca paşa şaşırır, İmam da sağır sultanın duyduğunu aklını başına alıp kendine bakmasını bu işin rezillik olduğunu söyler. Paşa, Köse'nin sünnete rezillik demesini yadırgar. İmam da ona yapılan işlerin bazen sünnet, bazen vacip, bazen farz ve bazen de haram olduğunu ve onun bu yaptığının harama girdiğini söyler. Paşa böyle bir fetvayı ilk defa duyduğunu ve ona yine ilmühaberi yazmasını söyler. Köse yazmaz birkaç gün sonra paşanın evlendiği duyulur ama Eleni paşanın tüm malvarlığına el koymuştur. Karısı ve çocukları namazdan sonra Köse'ye gelip ağlamışlar. Köse de Hoca'ya paşanın malını kullanmaması için ne yapabileceklerini sorar. O da ilmühaber yazıp mahkemeye vermelerini söyler. Birlikte ilmühaber yazarlar.

Burada Mehmet Akif, o zaman ki toplum sorunlarını yansıtmış bize halkın İslam konusundaki bilgisizliğini gözler önüne sermiş ve bu işi yapanın bir paşa olması da bize devlet kademesinde bile cahil insanların bulunabileceğini göstermiştir.

Sonra Köse ruhunun sefer istemesini ve artık bu topraklarda Ertuğrullar, Osmanlar, Orhanlar yetişmediğini dile getirir. Hocasade de geçenlerde gittiği düğünden bahseder artık köylerin, insanların ne kadar değiştiğinden toprağın bile eski veriminin olmadığından eski refaktan bahseder. Köse ona geçmişi bırakmasını gelecekte konuşmasını söyleyince, Hoca ona "Biz geleceği bilemeyiz." diye tepki verir. Köse de "İyi ama sezilir" der, durmaz ardından fıkra anlatır. Köse devlet erkanını daha bir maliyeci, bir kalfa yetiştiremezken hoca ve medrese, ile uğraşmalarını eleştirir. Medreselerin halkla olan ahenginin bozulduğu için pişman olduğunu ve ikilik nedeniyle bir birlik olmadığını belirtir. Köse de ona o zaman halka biraz uyum sağlamalarını tavsiye eder. Konya'da iken bir köyde öğretmeni kovmuşlar Köse de bunlara fetva verirken kızmış sonra öğrenmiş ki öğretmen de ahlak diye bir şey yokmuş. Bunun üzerine Hocasade de orda ki çocuklara kim eğitim verecek diye uzun hesaba girer. Köse gerek olmadığını çünkü mevzunun zaten çok bariz olan mektep- medrese sorununun olduğunu söyler. Kitapta bu kısımları okurken Akif'in Osmanlıdaki temel sorunlardan birini eğitim olarak gördüğünü söyleyebiliriz.

Bunun üzerine Hocasade ikisinden de hayır olmadığını söyleyince, köse kızar ona medreseleri kimin yıktığını sorar bu işi ahmakların bile yapabileceğini ama yükselmek için bir Süleyman'ın ve bir Sinan'ın lazım olduğunu söyler. Ve Köse'den ülkenin bu duruma tepkisi hepimizin tanış olduğunu düşündüğüm şu mısralar ile tarif eder.

Yıkılan yurduma cennet diyemem hoş görülsün özrüm
Hani o bayındır yerler harabeyle neydi zorum
Heybe sırtında adalet didinirken millet
Rahat olmanın imkânı mı var insaf et
“Sadece bir bal deyivermekle ağız tatlansa
Arı uçmuş diye kaçmış diye hiç çekme tasa
Ağlasın millet evladı da bangır bangır
Durma hürriyet aldık diye sen türkü çağır
Zulmü alkışlayamam, zalimi asla sevemem;
Gelenin keyfi için geçmişe kalkıp sövemem.
Biri ecdadıma saldırdı mı, hatta boğarım!...
-Boğamazsın ki!
-Hiç olmazsa yanımdan kovarım.
Üç buçuk soysuzun ardından zağarlık yapamam;
Hele hak namına haksızlığa ölsem tapamam.
Doğduğumdan beridir, aşığım istiklale;
Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale!
Yumuşak başlı isem, kim dedi uysal koyunum
Kesilir belki, fakat çekmeye gelmez boyunum!
Kanayan bir yara gördüm mü yanar ta ciğerim,
Onu dindirmek için kamçı yerim, çifte yerim!
Adam aldırırda geç git, diyemem aldırırım.
Çiğnerim, çiğnenirim, hakkı tutar kaldırım!
Zalimin hasmıyım amma severim mazlumu...
İrticanın şu sizin lehçede ma'nası bu mu?
...

Bunun üzerine Hoca da artık bağılıktan bıktıklarını ve demir aldıklarını belirtir. Köse durur mu verir fıkrayı: Acemi bir kaptana sahip olan bir gemi kayaya çarpar gemideki insanlar ne olduğunu sorunca kaptan da haberi olmadan karaya geldiklerini söyler. Köse Hoca da'nin yaptıkları işi buna benzetir,

Hoca da bir fıkra anlatır: Yine bir gemi yola çıkacak fakat bu sefer yeni bir kaptanla çıkar yola. Kaptan Akdeniz'e gidecek Karadeniz haritası verirler kaptana. İbresi olmayan pusula veririler. Kaptan ibreyi ister ama ibre kayıptır. Ellerinde hiçbir şey olmayınca da kaptan onlara son çare olarak şehadet getirmelerini söyler.

Burada Akif kurtarmaya çalıştıkları Osmanlıyı tasvir eder ve Köse batmadıkları bir yerin mi kaldığını söyler. İnsanlar sefalet içinde ve “Siz sadece seyredin” der. Hoca da dünya savaşı olduğunu söyler. Köse eskiden insanın böyle alçakça gebermediğini artık diri bir yanda uzanıyor, ölü bir yanda sefalet içinde. Bu laflar üzerine hoca Köse'ye niye özgürlük için sürgüne gittiğini der o da istediği sürgünün bu olmadığını belirtir. Hoca bilmem der; o, azmin o kararlılığın dinin yok oluşundan yakınır. Köse sorar nasıl çözüm olunur. Hoca “uzun çaba” der. Köse sorar Hoca'ya “eklemek istediğin bir şey var mı” diye. Hoca ekler “Allah'ın yardımı”. En son Köse kulun başarmakla değil çalışmakla mükellef olduğunu söyler.

Burada Mehmet Akif'in gönüllü sürgününün nedeninin özgürlük olduğunu görürüz ve Akif yapılan şeylerin şimdilik bir başarıya ulaşmadığını düşünür. Ve sonrada eskilerin ona ümidi benimsetmediğinden bahsederek okuyucuya umudun önemini gösterir, çalışmanın görevi olduğunu söyler. Yani artık ümidi biten okuyucuya çalış der. Köse Hoca'ya içini döker de döker ve sonunda

–Bizi kim kurtaracak var mı ki bizden sonra bir nesil?

Hoca "Asımın nesli." der. Asım ve arkadaşları birebir Çanakkale Savaşı'na tanık olmuşlardır. Böylelikle vatan ve millet sevgisinin ne demek olduğunu gayet iyi bilen gençlerdir. Bunlar ülkenin hali böyleyken meyhanelerin açık durup insanların orda eğlenmesine, kumara, haksızlığa göz yumamayan gençler. Lakin bu gençler ülkede ki bu haksızlıkları bu vicdansızlıkları yumruklarıyla gidermeye çalışırlar. İşte Köse'nin de hiç haz etmediği kısım burası çünkü Köse böyle yaparak bu sorunların çözülemediğinin farkındadır bu sorunları çözmek için kanun gereklidir ki bunları Asım'a anlatmaya çalışır fakat Asım babasını dinlemez. En sonda Köse kızından Asım ve arkadaşlarının Bab-ı Ali'yi basmayı düşündüklerini öğrenir ve Hoca'ya durumu anlatır; ondan Asımla konuşmasını ister. Birazdan da Asım içeri girer. Hoca da Asımla konuşmaya başlar ona kendisinin istediği ve ülkeye hayır getireceğini düşündüğü Abduh'un devrimini anlatır ki bu devrimde bir medrese açılır Arabistan da ve orda öğrenciler yetişir. Böylelikle bilinçli, çalışkan ve bilgili müminler olur ve İslam'a ve ülkelerine sahip çıkarlar ama o zaman ülkede ne medrese açacak ne de kaliteli bir eğitim verecek bir ortam yok; bu yüzden Hoca Asım'a yarım kalan tahsilini tamamlaması için arkadaşlarıyla beraber Almanya'ya gitmelerini söyler, öyle de olur ertesi gün de Almanya'ya giderler. Mehmet Akif Asım'ı Asım'ın Almanya'ya gitmesiyle bitirir.

Bu kitap Nurettin Topçu'nun da dediği gibi Mehmet Akif Ersoy'un hayat anlayışı ve dünya görüşünün sentezidir. Biraz daha açmak gerekirse Akif kitapta ilk önce o dönemki sorunların ve o dönemde kendi yaptığı davranışların zihnindeki halini Köse İmam ve Hocasade'nin yaptığı konuşmalar şeklinde görürüz. O dönem de Akif'e göre zorlu ve sıkıntılı geçmiştir. Bu sıkıntı ve zorlukların zaman zaman Akif'te isyan olarak dışarı vurduğunu görürüz. Akif bu zorlukları anlatıp bitirmez çözüm önerisi de sunar. İşte o çözüm önerisi Asımın Neslidir. Yani içinde vatan sevgisini ve insanların huzur içinde yaşamasını isteyen Müslüman gençlerin Batı'nın ilmini alıp oradaki bilgileri Osmanlılara aktarmak ve artık böylelikle Osmanlıda da o kurumların açılmasını sağlamak. Artık Osmanlıda bir yapılanma veya bir iş girişiminin de bulunacağı zaman bu işleri yapabilecek Müslüman Osmanlı gençlerinin oluşmasını sağlamaktır. Akıllıca yerinde ve Osmanlı halkını asimile etmeden inkılap yapabilecek bir gençlik istemektedir. Ki bu nesil Jön Türkler veya Haluk'la bir tutulamaz çünkü onlar milli ve dini değerlerini kaybetmiş, asimile olmuşlardır. Akif ise dini ve milli değerlerine sahip bir gençlik tasvirini yapmaktadır.

Akif gibi bir adamın bu neslin adını Asım'ın nesli demesi rastgele koyduğu bir ad değildir. Bu neslin adının asim olması Bedir'in aslanlarından olan, İslam inkılapçısı, Hz. Muhammed'in (sav)"Harbin îcâbı budur. Bu tarzda çarpışılması lâzımdır. Çarpışan ve vuruşan Asım'ın çarpışması gibi çarpışsın!" dediği Asım Bin Sabit'e atıfta bulunmaktadır. yani Akif böylelikle bize bu neslin aynı zamanda İslam'ın kurtarıcısı ve koruyucusu olduğunu göstermek ister. Nasıl Mehmet Akif milli, İslam şairiyse Asım da Müslüman ve Osmanlı gencidir, Türk gencidir.

Peki bir Çanakkale olmasa da vatanın. Türklüğün, Müslümanlığın ve bir bütün olmanın ne olduğunu bize canlı canlı gösteren 15 Temmuz gecesini yaşamış olan bizler ne kadar Asımız. Peki " Müslüman müslümanın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu düşmanına teslim etmez. Kim, mümin kardeşinin bir ihtiyacını giderirse Allah da onun bir ihtiyacını giderir. Kim müslümanı bir sıkıntıdan kurtarırsa, bu sebeple Allah da onu kıyamet günü sıkıntılarından birinden kurtarır. Kim bir müslümanın kusurunu örterse, Allah da Kıyamet günü onun kusurunu örter." Diyen Hz. Muhammed'in bizlere getirdiği dine mensup olan bizler dünyanın birçok yerinde kardeşlerimiz katledilirken ne kadar Asımız ne kadar onları anabiliyoruz. Mevlam bize Türk Ulusu'nun birleştiricileri, kardeşlerimizin koruyucusu olmayı, Asım olmayı nasip eylesin inşallah.

DOĞU BATI ARASINDA İSLAM

Genç yaşından itibaren İslam hakkında çalışmalar yapan, Bosna Hersek ve İslam dünyası için verdiği mücadelelerle tarih sahnesine çıkan Aliya İzzetbegoviç*, 55 yaşında tamamladığı bu eserle Batı düşüncesinin temellerini ve İslam'ın dünyadaki yerini ustaca işliyor.

Temelde iki kısma ayrılan kitabın ilk kısmında Batı düşüncesinin temelleri sorgulanırken ikinci kısımda İslam'ın ideal dünya düzeni olduğu vurgulanıyor. Batı'nın dinle ve dinsizlikle mücadelesi, insana ve sanata yaklaşımı, ahlaka karşı tutumu gibi konuların ağırlıklı olarak işlendiği kitap, İslam'ın neden ideal düzen olduğunu tarafsız ve mantıklı bir biçimde ele alıyor. Batı dünyasını sanattan kültüre, eğitimden siyasete kadar her yönüyle sorgulayan İzzetbegoviç, İslam'ın dünyevi boyutuna ilgi çekerek İslam devleti düşüncesini şahlandırıyor. Batı'nın kendini içinde bulduğu ve insanları peşinden sürüklediği labirentin çıkışının neden İslam olabileceğini entelektüel ifadelerle anlatıyor.

Ben bu yazımda, kitabın en ilgi çekici kısımları olduğunu düşündüğüm sanat bölümlerini ele alacağım. Bu bölümleri ilgi çekici yapan şey İzzetbegoviç'in sanatı neredeyse kanıtlanabilir bir bakışla yorumlaması. "Sanat ve İlim" başlığıyla yazdığı yazıda yazar, "Yalnız tek bir alem olsa sanat imkansız olurdu." yorumunu yapıyor. İnsanın daima sanata yönelişiyle evrim teorisini eleştiriyor. Hayvanların sanatında istek veya tercih söz konusu değildir. Hayvanlar bunu içgüdüsel olarak yaparlar. Halbuki en iptidai insandan en asri insana dek sanat ruhta hep var olmuştur ve var olmaya devam edecektir. Nihayetinde "İnsanlar hikaye anlatmadan önce şarkı söylemişlerdi." İlmin artarak ilerlemesine karşın sanatın her daim aynı seviyede var olduğunu, ne kadar materyalist bir hayat sürülürse sürülsün sanat icra etme isteğinin her daim var olacağını "İlim adamları sadece kendi devirlerine, şairlerse bütün zamanlara aittir." ifadesi en güzel biçimde açıklıyor. Sanatın olduğu yerde din her zaman olacaktır. Çünkü "O Allah ki, yarattığı her şeyi güzel yapmıştır."** ve her insan yaratıcısından izler taşır.

Doğu Batı Arasında İslam her düşünceden insanın hayatında en az bir kez okuması gereken, benim de şiddetle tavsiye ettiğim muhteşem bir eser. Aliya İzzetbegoviç'i rahmetle anıyor, iyi okumalar diliyorum.

Betül KAP

*1925 yılında Bosanski Samac adlı bir kasabada dünyaya geldi. Müslüman bir ailede yetişen Aliya İzzetbegoviç, Saraybosna'da Alman lisesinde eğitimini tamamladı. İslami konulara olan ilgisi nedeniyle lise zamanında arkadaşları ile birlikte dini konuları tartışmak üzere Müslüman Gençler Kulübü'nü kurdu. 1925 doğumlu olan Aliya İzzetbegoviç, 24 yaşında İslamcılık suçundan 5 yıl hapis yattı. 1970 yılında İslâm Manifestosu adlı bir kitap yazdı. Bu kitap 1983'te kovuşturmayla uğradı. 12 Müslüman aydınla birlikte tutuklandı. Aliya İzzetbegoviç, 1989 yılında Yugoslavya'nın dağılma süreci sırasında ilan edilen af sonucu özgürlüğüne kavuştu. 1990 yılında İslam Manifestosu'nu yeniden bastırdı. Bu kitap İzzetbegoviç'in İslâmi kimliğinden ziyade, siyasi kararlılığının ve mücadelesinin bir simgesi oldu. 1990'da ortak yönetimin başkanı seçilen İzzetbegoviç, 1992-1995 Bosna Savaşı'nda anahtar rol oynayan isimler arasında yer almış, sağlık sorunları nedeniyle 2000 yılında başkanlıktan ve partisinin başkanlığından çekilmişti. Eski Bosna-Hersek Cumhurbaşkanı Aliya İzzetbegoviç, Saraybosna hastanesinde 19 Ekim 2003 günü vefat etti.

YANSIMA

Güneşin henüz doğmadığı, insanların uyanmadığı, martıların uzaklardan seslendiği bir günde, her bir kum tanesini saçlarımın diplerinde hissediyorum. Nefes almadan, denizin derinliğinde uzanmış, gökyüzüne bir balığın veya ufacık bir yosunun gözünden bakıyorum. Deniz analarının derinlere yüzdüğünü görüyorum. Güneş ışıklarını denizin sularına yaydıkça karanlıklara kaçıyorlar. Denizin yüzeyi ısıldıyor yavaş yavaş, hafif dalgalarla huzur verici bir görüntü çıkıyor ortaya. Bedenimin yüzeye yükseldiğini hissediyorum. Gözlerimi kapatıp başımı çıkararak nefes alıyorum ve tekrar derinlere yüzüyorum. Etrafımda yüzgeç atan balıklar, küçük bir taş parçası gibi yan yan ilerleyen yengeçler, deniz analarının aksine güneşi selamlıyorlar. Kayaların üzerinde güneşlenmek çok hoş olmalı ki ufak ufak yavrularını önlerine alıp yüzeye yaklaşıyorlar. Bir yengeç de olsa, yüzü mimiksiz de olsa, ne kadar mutlu olduklarını görebiliyorum. Acaba her sabah bunu yapıyorlar mı? Güneş her güne böyle güzel mi doğuyor siz yengeçler için? Peki her günün başlangıcı bir denizanası için kaçış mı demek? Nefesim yettiğince izliyorum. Suların içinde özgürüm. Gökyüzünde uçmak kadar huzur vermez belki ama zaten deneyemeyecek olduğumuz bir şeyin özlemine duymak yerine, sahip olduklarımızla hasret gidermek yaşamı daha güzel hale getirmez mi? Nihayet suların üzerindeyim. Güneş yarım bir gülümsemeye yükseliyor ufuktan. Daha derinlere yüzerek büyük bir kayaya oturuyorum. Gökyüzü de çok mutlu olacak ki güneşin doğuşuyla bir başka renklere giriyor; pembe, mor, turuncu, beyaz... İçimdeki duygular renklere dönüşseydi sanırım şu gökyüzü kadar güzel görünebilirdi.

Bulutlar kenarlarında güneşin, deniz dalgalarını kayalara vururken, her şeyi bir kenara bırakıp, yaratılanların yaratana ne kadar mükemmel bir şekilde temsil ettiğini görüyorum. Hayatımın iki yılını inançsızlık ve inkâr içinde nasıl geçirebilmişim, güneşin doğuşunu, bir denizanasının yaşama isteğini, gökyüzünün renklerini nasıl inkâr edebilmişim şaşıyorum.

Gözlerimdeki ıslaklık denizin tatlı suyundan ziyade görebildiklerim oluyor. Saatlerce baksam, yalnızca şu gökyüzünü ve yansıdığı tatlı suları anlamaya adasam, yine de anlatamam kendime.

Sanırım bugün öğreniyorum şükretmeyi...

Hissediyorum yeniden, yaratanın yanımda olduğunu, bana benden yakın olduğunu ve anlıyorum bana her şeyi gösterenin o olduğunu...

HAYALHÂNEMİN MENZİLİ

Güneş ışınları usulca girerken hastane odasından içeriye ilk defa açmışım dünyaya gözlerimi. Ardından ilk adımlarım, ilk kelimelerim derken okumayı öğrenmişim. Bu benim için hayallerime yön veren ilk eylemdi.

Daha o zamandan başlamışım kendimi dış dünyaya soyutlamaya, ötekileştirmeye. En sevdiğim teyzemin bana almış olduğu kahverengi yumuşak tüyleri olan ve gövdesinden ışık saçan ayıcığımınla kendimi giysi dolabımın içine atar saatlerce kitap okurdum. Şimdi ise aynı dönemde yaşanan fakat birbirini sevmeyen yazarların kitaplarını bil hassa yan yana koymak gibi huylarım vardır, nedensiz. Ben hayallerimde hep çocuk olan bir kıyım. Kendimi kitap karakterlerinin yerine koyup mutlu olurum mesela. Hayal değil mi canım, kimse kısıtlamaz beni. Cebindeki son kuruşu da kitaba harcayan küçük bir kız çocuğuyum. Bağ bozumu zamanında kızılca saçları olan, elinde uçurtması ile oradan oraya koşuşturan, nezaketsiz insanlara alerjisi olan bir kız. Her gün farklı bir hayalim vardır benim. Şöyle ki o gün içerisinde okuduğum kitabı tiyatrodan bir oyun sergiler gibi oynatırım zihnimde. Sevdiğim karakterleri sevdiğim insanlara oynatırım özellikle.

Çarşaf giyip sokaklarda dolaşırım ya da Kafka'dan esinlenip bir böcek olarak uyanırım sabahlara. Demem o ki hayallerinizi sınırlandırmayın. Hayal ise yaptığımız eylem olmayacak şeyleri olmuş varsayalım. Hayallerimizin hakkını verelim.

BUĞULU CAM

Semaverden kalkan duman narin bir dansla yükseldi, yükseldi ve bundan hiç çekinmedi. Biraz daha fazlasını istiyor; bu yüzden hep yukarıya uzanan elleri ancak gök kubbesinin saçak bir şekilde etrafa fırlatılmış pamuk topluğunda kayboldu. Hadsiz duman! Hangi maviye kafa tutuyordu? Onun da sonu diğer dumanlar gibi bulutların akciğerinin en ücra köşesindeydi... Ah gökyüzünün sarhoş beyazı... Sen hep böyle her dumanı içine çeker misin? Ne yani, yeryüzünün tüm dertli dumanları, yakılan her mahzun ateş, yana tüm ciğerlerin kokusunu içinde mi biriktiriyorsun? Bu kadar derdin yükü ağır gelir sana. Bak yine dolmuş gözlerin, kim bilir hangi hikâyeye dokundu yüreğine. Ağlıyorsun şimdi de, gözyaşların toprakla kavuştukça müthiş bir koku kalkıyor havaya. Damlalar pencerenin camına vurdukça, darbeler izini bırakıyor. Deri de buğulu bir cam... Parmağın ucuyla bir şeyler çiziyorum. Kim bilir hangi hikâyenin buğusunun üzerine karalıyordum kendi hikâyemi. Şimdi kendi hikâyemde bulutların akciğerlerinin en ücra köşesinde can vermek üzere gökyüzüne yükseliyor yükseliyor... Ve bundan hiç çekinmiyor.

Buğulu Pencerem

Buğulu bir pencereden bakıyorum sokağa, insanlar ne kadar fazla... Kimi telefonla konuşuyor, kimi iş çıkışı evine gidiyor, kimi de dükkân kepenklerini indiriyordu. Birbirlerine doğru emin adımlarla yürüyorlardı. Gözlerimi etrafta dolandırırken ilerideki kişilere takıldı gözüm. Bir adam kucağında tatlı bir kız bebeği ve yanında, yüzünde olan gülümsemesi ile güzelliğine güzellik kattığı bir kadın. Ne kadar güzel bir resim! Sanki ünlü bir ressamın elinden çıkmış. Her karesine ayrı ayrı özenmiş, her kalemi oynatışında heyecana kapılarak çizilmiş bir resim gibi. Ressam, resmini bitirdiğinde nasıl ona hayranlıkla bakıyorsa ben de onlara öyle bakıyorum. Daha sonra gözlerimi diğer tarafa çeviriyorum ve gülümsemem yüzümde donuyor. Hayranlığım yerine saf üzüntüye bırakıyor. Çünkü o tarafta iki tane çocuk vardı. Bu soğuk hava karşısında üstlerinde ince bir hırka ile birbirlerine sarılarak ısınmaya çalışıyorlar. Yine de bu duruma karşı yalnız olmadıklarına seviniyorum. Üşüyünce sarılacağı bir kişiye sahiplerdi, benim aksime.

İnsanın kendinin farkına varabilmesi için yalnız kalması gerekiyormuş meğer. Eskiden kendimi soğuğa dayanıksız sanırdım. Her üşüdüğümde yanımda olan kişiye sarılırdım. Ama yalnız kaldığımda yanıldığımı anladım. Bu, şehrin kışı sert geçer, üşüdüğüm oluyor ara ara hatıraları yakıyorum o vakitlerde, ısınmak için. Dalıp gidiyorum uzaklara, eskiden yaşadığım hayatın eksikliğini düşünüp duruyorum. Kimi zaman heyecan verici düşünce, kimi zaman da eksik yanıma görüp üzüldüğüm bir yaşam. Maziye baktığım zaman hala içimi ısıtan tebessümlerin varlığıyla ısınırım çoğu zaman.

Buğulu pencereden bakıyorum sokağa bir kadın üzüntü içinde ilerliyor, geçeceğini biliyorum. Üniformalı bir kız zıplayarak ilerliyor, tebessüm ediyorum. Bir kedi ileride bulunan bakkalın önünde miyavlıyor düşünüyorum...

Sonra yine buğulu pencereden bakıyorum sokağa.

Rukiye KARALI

YIKINTI

Gökyüzünden düşen kar taneleri pencereden ayak izlerini bırakırken, son üç yıldır olduğu gibi dışarıyı seyreliyordum. Arada pencerenin ötesindeki manzaram değişiyor; kar taneleri yerini, yağmur damlalarının asabi vuruşlarına; yağmur damlaları yerini, güneşin şefkatli parıltısına bırakıyordu. Pencerenin dışındaki dünya sürekli değişime uğruyordu. Benim içimdeki dünyaysa üç yıl önceki depremde ailemle birlikte enkaz altında kaldı. O yıkıntıların altında bir umut ışığı bekliyorum. Fakat o umut ışığı gelmedi. Daha doğrusu o umut ışığı hiç var olmadı, var olsaydı bile böyle bir arayışta bulunmadım. O gece, kız kardeşimin “Ağabey!” diye bağırın çığlıklarını dinlerken ona yardım edememek hayatımda yaşadığım en büyük çaresizlikti. Küçük kız kardeşimin çığlıklarının son bulmasını bacaklarımın üzerine düşen bir yıkıntının varlığıyla dinlemiş, o an onun yerine ben ölmeyi dilemiştim. Ailemizden tek sağ kalan bendim. Tabi buna sağ denilirse. Bedenen ve ruhen tam bir yıkıntıydım. O gün sabaha karşı erken saatlerde, karın yağışını izlerken belki de bir milyonuncu kez aynı şeyleri düşünüyordum. Kaldığım rehabilitasyon merkezinde, pencereden dışarıya bakmak dışında yapabildiğim hiçbir şey yoktu. Yavaşça pencereyi araladım ve kar tanelerinin içeriye dolmasını sağladım. Üç yıldır tek arkadaşım olan pencerenin pervazına tutunarak güç aldım. Gücsüz bacaklarımı tekerlekli sandalyemden kurtararak zorlukla pencerenin kenarına oturdum. Cansız bacaklarımı tutarak pencerenin dışında sallanacak konuma getirdim. Kafamı geriye çevirip bu seferde odamı izledim ve sonra, aşağıya baktım.

Adım Mirza. Ben bir yıkıntıyım. Bedenimi boşluğa bıraktım.

Fatma Nur KAYA

YAŞAMAK

Yaşamak nedir? Kalbin atışı mı? Göğsün inip kalkışı mıdır yaşamak? Bu kadar sınırlı kalmamalıdır anlamı. Yaşamak, nefes aldığımız süre içerisinde yapabildiklerimizdir. Yaşam, bir insanın dünya üzerinde bulunduğu süreye denir. İnsan, ömrünün ne kadar uzun süreceğini veya ne kadar kısa süreceğini bilemez. Bu yüzden yarın ölecekmiş gibi düşünüp öyle yaşamalıdır. Yaşamın değerini iyi bir şekilde bilmelidir. ,

Yaşamımız süresince en önemli olan ne kadar değil de nasıl yaşadığımızdır. Önemli olan bize verilen bu kıymetli zamanı nasıl değerlendirdiğimizdir. Bize verilen zamanı boş yere mi harcadık? Yoksa dolu dolu mu harcadık? Eğer güzel bir yaşam istiyorsak ona göre yaşamalıyız. Geçmişte bir hata yapmışsak onu bir daha tekrarlamamalıyız. Ders çıkarmalıyız yaptıklarımızdan. Güzel bir şekilde yaşamak için yapmamız gereken ilk şey neyi arayacağımızı bilmektir. Neyi arayacağımızı bilmiyorsak bu hayatta, göçebe kuşlar gibi oradan oraya savruluruz ve hayat bizi olmak istemediğimiz yerlere götürür. Neyi arayacağımızı bilmek, mutluluğumuzun peşinden gitmektir. Mutluluğu yakalamanın tek yolu ise hayatı boş vakit geçirmeksizin onu dolu dolu ve güzel yaşamaktır.

Mutluluğumuz için yaşamalıyız. Fakat mutlu olduğumuz şeyleri yaparken dünyada önem vereceğimiz değerleri unutmamalıyız. Mesela aile. Mutluluğumuzu, ailemizi unutup aramak değil de ailemizle mutluluğu yaşamalıyız. Çünkü, hayat yaşla değil yaşamakla anlaşılır.

Gökçe Meryem İSTİF

ZAMANIN ÖTESİNDE

Zamanın da inceldiği anlar vardır. Zamanın inceldiği ve seni bir parça olsun serbest bıraktığı bazı anlar... Böyle bir anda duyduğun seslerin aksi zihnine düşmez olur artık. Görülen her şey gölgelerden ibarettir. Nerede olduğunu sorsalar cevap vermeden önce durur, düşünürsün. Dilini döndürürken iki katı fazla yorulursun. İşte tam da böyle bir zamanda farkına varırsın hayatın. Onun biraz olsun dışına çıkabildiğin zamanda... Aslında aşinasındır da bu duyguya. Tüm bu oluş sana hep kadim bir dostun davetini hatırlatır. Senin huzur bulduğun bir yerdir burası. Böyle bir anda kalabalık bir ortamda isen eğer, her şey çok daha farklı olur. Yalnızlık basittir çünkü. Hazır cevaptır. İlk fırsatta bencilce düşünceleri serer önüne. Ama hayatın orta yerinde durursan orada hayata dair daha çok şey bulabilirsin.

Her şey hiçbir şey bilemiyor olmanla başlar mesela. Gözüne ilk batan şey önünden öylece geçip giden ve senin hiç tanımadığın insanlardır. Hepsi, sanki yürüyen birer bulmacadır. Aklına bir soru takılır. Bugüne dek tanıdığın insanları ne kadar çözebiliştin. Cevap veremezsin. Hatta bulmacaları gözünde biraz daha büyütür ve kendini de bu bilinmezliğe dahil edersin. Bilinmezlik hissini işte böyle şefkatle büyütürsün içinde.

Milyarlarca insanın yaşadığı bir dünya canlanır sonra gözünde. Ortalama bir rakam söylemeye çalışırsın. Altı, belki de yedi. Sayılara açıklık getirmeye çalışmak onun azametini bir kez daha gözler önüne serer. Belirsizlik hissi seni artık iyiden iyiye korkutur. Etrafını açıkça saran güvensizlik duygusunu durdurmaya bile çalışmazsın. Sadece saniyeler öncesinde sana kendini güvende hissettiren şeylerle yüreğini oyalarsın. Başkaları zaten baştan yitikti zihninde. Yalnızlığın yalanları da çürütülmüştü. Senin etrafında dönen dünya sadece bir çöp haline geldi. Az önce kendini de kaybettin. Bir yanın öylece havada asılı kalmıştı. Diğer yanın ise her defasında bilinmezlin karşısına o güne dek inandıklarını çıkarıyordu. Tam o sırada çılgınca bir karar alıp belki de daha önce hiç yapmadığın bir şeyi yaparsın, her şeyi elinin tersiyle iter ve hayatı, bir bütün olarak görmeye çalışırsın.

Bir yerlerden başlamak niyetiyle önce doğruluğu tartışılmaz şeylerden yola çıkmayı tercih eder, dünya ve yaşam adına bildiğin tüm somut gerçekleri aklının ucuna getirirsin. Onları avucunun içine alıp incelemeye, bir yerlere varmak için çabalamaya başlarsın. Ancak çok geçmeden gösterdiğin bu çabanın boşuna olduğunu fark edersin. Çünkü bilinmezliği açıklamaya çalışırken bilinenden hareket edemezdin. Varabileceğin her türlü sonuç sadece senden, yani daha yeni ayırt ettiğin bir başka bilinmezden çıkıp gelecekti. Böyle böyle hiçbir şeyi tam anlamıyla açıklayamayacağını düşünmeye başlayacaksın. Bunun da ötesinde her şeyin doğru olabileceğine... Karşısında durduğun şey şüphenin en yoğun hali olacaktı.

İçinde bulunduğun gidişat seni iyiden iyiye rahatsız eder ve sen yeni bir umutla tekrar en başa dönersin. Az önceki tarafsız tutumun sayesinde aynı şeylere bambaşka bir gözle bakıyorsundur artık. Bakıyorsun ki aynı dünya milyarlarca yorumla, milyarlarca forma bürünmüş. Aynı tür, yani insan milyarlarcasında milyarlarca farklı boyayı sürünmüş. Aynı hayat milyarlarca canda milyarlarca nefese bölünmüş ve bütün bunlar muhteşem bir ahenk oluşturmuştu. Bütün bunlar seni sadece tek bir şeyin doğru olabileceğine inandırır. Çünkü sen bu sefer diğerlerinden farklı olarak hayatın gerçek suretini görmüştün. Ona hayran kalmış ve onun peşine düşmüştün. İçinde bir yerlerde bir şeyler kıpırdamış, oradan gelen bir istekle bu güzelliğin saçlarına bir çiçek de sen takmayı dilemiştin.

Bu noktaya vardığın zaman artık büsbütün sarhoşsun. Hiçbir şey hissedemeyecek kadar durgun ve hiçbir şey söyleyemeyecek kadar da cahil.. Adeta her şeyi yeni baştan öğrenmeye başladın. Ama artık korkmuyorsundur. Aksine huzurun gemisine atlamış gibisin. Dümeni bırakmış, doğruluk rüzgarının seni alıp götürmesini bekliyorsun. Bu durum dışarıdan da fark edilir. Omuzlarını düşürmüş, kollarını sabit tutmayı bırakmışsındır. Adımlarını acemice atar, hatta basbayağı yalpalarsın. Tesadüfen yanında bulunan arkadaşın halini fark edip yürümeyi yeni mi öğrendin diye sorarsa da gülüp geçersin.

ZİNCİRLİ KAPI

Çocukluğumdan bu yana hep zihnimi dar ve uzun koridorları olan bir köşk şeklinde hayal ederdim. Kapıları ise eski tahtadan. Bazıları sonuna kadar açılmış, bazıları kapalı, tek biriye zincirlenmiş. Yakın bir zamanda o odanın duvarlarına resim çizerdim. Ama bir sabah kalktığımda resimlerim çalınmıştı. Ağlayarak kapıyı zincirlediğimi hatırlıyorum. O günden sonra zincirli kapının önünde oturur 'İçeriden ses geliyor mu?' diye dinlerdim. Bazen canım sıkılır, kapının önünde bağdaş kurarak bir şeyler karalardım. Kalemimi kalbimin mürekkebine daldırarak zihnimin zeminine damlatırdım. Zaman geçti; kapı yosun tuttu, zincirler paslandı.

Kapıyı açabilirdim, eğer anahtarım olsaydı. Bu düşünceyle gözlerimdeki yaşlarla kapıyı tekmeledim. O an öyle bir yoğunluk çöktü ki üzerime. Bulanık gören gözlerle etrafıma baktım. Su sesi... Zihnimi yoğun bir şey sarmıştı. Su hızlı bir şekilde odalara dolmaya başladı. Bir odada küçük bir kız resim çiziyordu. Sular çizdiklerine bulaşınca ne tepki verirdi acaba. Başka bir odada aynı kız yere cenin pozisyonunda yatmış ağlıyordu. Anlaşılan sudan korkuyordu. Hepsine arkamı dönerken aynı kızı meydan okuyan bakışlarla dalgalara koşarken gördüm. Suların içine karışıp kayboldu. Dalgalar aynı hızla bana doğru gelirken gözlerimi kapatmaktan başka bir şey yapamadım. Görüşümü yeniden kazandığımıdaysa çalınan resimlerimi suda yüzerken gördüm. Dalgalara meydan okuyan kız resimlerden birine bakıp gülümsedi. Odada resim çizerken gördüğüm küçük kız ise başka bir resmime hayranlıkla bakıyordu.

Sudan korkan kız yoktu.

Hafsa Nur MOLLAMAHMUTOĞLU

ÖLÜLERİMİZİ HEP HATIRLAYACAĞIZ

Hani insanlar ölenler için hep derler ya “Onları asla unutmayacağız.” diye. Ama bunu söylerken diri olanları, yani kendilerini, çevrelerindeki bir şekilde unuturlar ve hatırlamazlar. Yani asıl hatırlaması gereken şeyleri unuturlar. Anlamazlar kıymetini. Kıymet ancak kaybedilince anlaşılır. Olsun, diriler de ölecekler...

Bunun örnekleri çoktur. Ancak bana göre en belirgin olan II. Abdülhamit'tir. Yazarından imamına, çiftçisinden hanımına kadar herkes Abdülhamit'i, Yıldız Sarayı'nda oturan birisi sandılar. Onlara göre Abdülhamit Han bir padişah değildi. Hasta adam Osmanlı artık ölmeliydi. Bu padişah neden hala tahttaydı! “biz burada yokluk çekerken onun sarayında oturması adil miydi?” herkes için. Ülke elden gidiyordu, acaba haberi var mıydı? Kısacası diri olanın kıymeti bilinmiyordu. Ne zaman Abdülhamit'i indirdiler, yerine ‘ittihatçı’ adında hainleri içeri soktular o zaman anlaşıldı ki kaybedilen bir adam değil, Osmanlı'nın ta kendisiydi. Siyasi dehanın zirhıydı kaybedilen...

Hayat buydu işte... Kaybedince öyle değerlenir ki kaybolan.

İşte bu cümleyi okuduğumda aklıma ister istemez cennet mekan II. Abdülhamit Han geldi. Ne denir ki... Allah rahmet eylesin.

Her ne kadar dirileri hatırlamasak da sonuçta o diriler bir gün ölecekler ve o insanlar onları yine de hatırlayacaklar ya da hatırlamak zorunda kalacaklar...

Allah bizi dirilerin kıymetini bilenlerden eylesin!

Büşra Sena ÇALIŞKAN

TARAF OLMA VE DÜŞÜNCE ÜSTÜNE

İnsanların geçmişten bize ulaşan birkaç basmakalıp kurala bağlı kalarak huzura erişebileceğimizi düşündüklerinden, bu kalıpları bedenimize ve ruhumuza sığdırmak için çaba sarf ettiklerini görüyorum. Ebeveynler ne yazık ki çocuklarını isteklerine göre şekillendirebilecekleri oyun hamurları olarak görüyor ve yanlış tutumlar sergiliyorlar. Tek başına sağlıklı karar veremeyecek yaştaki her çocuk normal olarak anne-babanın söyledikleri her şeye inanır. Çocuk biraz büyüyüp etrafı keşfetmeye başlayınca ve sorgulama kabiliyetine erişince sorular sormaya başlıyor. Anne babaya çocuğun hayata, bilime dair sorularını önemsemiyor, cevap vermiyor ya da yanlış cevaplarla çocuğu geçiştiriyor. Zaman geçtikçe ebeveynlerinden öğrendiği şeylerin aslında doğru olmadığını öğrenen kişi, güven problemi yaşıyor. Aklındaki sorulara cevap bulamayan ya da sorgulamanın yanlış, ayıp bir davranış olduğu öğretilen her çocuk da 'düşünceyi düşünme' kavramını gelecek hayatından siliyor. Kişi böylece fikirleri sorgulama adına hiçbir şey öğrenmemiş, hayatı sorgusuz kabul geçirmiş ve bilincini yanlışlarla doldurmuş oluyor.

Bu sorgulanmadan kabul edilen, insana hiçbir yararı olmayan olgular er geç insanın varoluşuna, kısa sefil yaşamına hiçbir katkıda bulunmadan benliğine işliyor ve akıl sahneden çekiliyor. Bilinçaltında kendine yer edinen düşüncenin yanlış olabilme ihtimali insanın aklının ucundan dahi geçmez hale geliyor. Devamındaysa; duyulan, kendisine öğretilen bilgiyi kendi değer ölçüleriyle ölçüp tartmadan kabul eden kişi kendine yapıldığı gibi yapıyor, bu yanlış başkalarına da bulaştırıyor. Adeta etrafındakilere manipüle etmeye uğraşılıyor. Bu tür insanlar savunduğu işi, düşünceyi başkalarına kabul ettirmekten, aynı görüşten insanların varlığından, haklı olduğunu kanıtlamaktan memnuniyet duyuyor. Söyledikleri sözü dudaklarından çıkmadan önce tartmayan, şuradan buradan duydukları içi boş cümlelerle çok şey biliyormuş gibi gözüken insanlardan bahsediyorum. Böyle insanlarla tartışmaya girildiğinde, öne sürülen kanıtın mantık çerçevesine uyumunun onlar için hiçbir öneminin olmadığı anlaşılır. Bu tür insanlar söyleneni dinlemiyor, sırf kendisinden farklı düşünüyor diye ya da haksız bulunurum korkusuyla doğru olanı bile kabul etmekten kaçıyorlar.

Bu duruma siyasette de rastlıyoruz. Aynı işi A partisi yaptığında haksız, B partisi yaptığında haklı buluruz. Çünkü asıl önemseydiğimiz taraftır. Haksız bulduğumuz iş değildir; siyasetçidir, partidir. Yapılana değil de yapanın kim olduğuna bakmak, içine düştüğümüz ne büyük bir hata çukurudur.

Bu çukura bizden asırlar önce birileri düşmüştü. Hz. Peygamberimiz döneminde. Peygamber Efendimize inananların arasında, bazılarının İslam'ı inkâr nedeni Hz. Muhammed (sav) 'in kendi dinlerine karşı çıkmasıydı. İnsanlar elbet Allah'ın ayetlerini Peygamber Efendimizden duyuyor, doğruluğunu seziyorlardı fakat kendi dinlerinin yanlış, hak olmayan bir din olduğunu kabul etmediler. Onlar farklı fikirlere kapılarını kapatmış insanlardı. Acaba o dönemde yaşıyor olsaydık nasıl bir tutum sergilerdik? Şuan ki ortamda İslam'ı kabul etmek bizim için oldukça kolay, ama o dönemde bu hiç de basit değildi. Hele ki başka bir dine, düşünceye gönül vermişseniz, bir tarafa aitseniz, bağlanmışsanız ya da bu sayede para kazanıyorsanız... O insanlar akıllarını kullanmadıkları için; atayı, geleneği, parayı 'doğru olan' dan üstün tuttıkları için kaybettiler. İslam'a gönlünü açan ilk Müslümanlarsa bu imtihanı kendi aklıyla, mantığıyla geçmiş olanlardır.

İnsanlar akıl terazilerini kullanmalı, taraflara inanmayı bırakmalıdırlar. Tarafsız olmak, şucu bucu olmamak kendi özgürlüğümüze yapabileceğimiz büyük bir katkıdır. Bir tarafa ait olan her insan, kendi tarafındaki herkesi alkışlamak zorunda değildir elbet. Aynı şekilde fikir ayrılığına düştüğünüz insanın her dediğini yanlış kabul etmek de mantıksal düşünmeye aykırıdır. Böyle yapmak düşünceyi önemsemediğimizi gösterir.

Görüyorum ki yanlışsız olma arzusuyla yanıp tutuşan insan, değersiz bir yarışın içinde. Bu yarış sizi kötü bir sona sürükler. En iyisi yararsız bir varoluş, ezbere yaşanan bir hayat yerine, erdemli bir insan olmayı seçmektir. Umarım ki bizler kendi yanlışımızı kabul edebilecek olgunlukta, tüm düşüncelere açık insanlar oluruz. Bana göre doğru olan, insana yararlı olan budur. Son olarak - Nobel Edebiyat Ödülü sahibi - Hintli şair ise şöyle der:

Kapını tüm yanlışlara kapatırsan, doğru da giremez içeri. (Tagore)

15 TEMMUZ

Aslında her zaman ki gibi başlamıştk geceye... Çayımızı, kahvemizi yudumlarırken, kendimizi evimizde güvende hissederken kim bilebilirdi vatanımızın üzerine dolaşan kara bulutları, kim bilebilirdi o karanlık gecede kurulan pusularları...

Gecenin karanlığı gökyüzünden değil, vatana hıyanet edenlerin alçakların kalplerinden geliyordu. İçimize kadar girmiş kiminin abi dediği, kardeş dediği kiminin evladı yerine koyduğu, çoğu gencin kahraman gibi gördüğü onlar... Gecenin kör karanlığında bizi sırtımızdan vuran o kalleşler... Ve diğerleri vatanımızın üzerinde dolaşan leş kargaları, yüzyıllar öncesinden dost görünüp arkamızdan kuyumuzu kazan her fırsatta ayağımızı kaydırmaya çalışan sırtlan sürüleri... büyük planlar kurdular çok uğraştılar belli... Kolay değil bir tek emirle askerleri şehir meydanına yığmak, ülkeye kafa tutmak. Azimlerini tebrik etmek gerekli. Asırlardır bizi yıldırmaya çalışıyorlar. Bıkmadan usanmadan hep karşılarımıza birilerini çıkarıyorlar. Ama unuttukları bir şey var ALLAH... Onlar adım adım zafere gittiklerini zannederken, kalleşçe planlar kurarken, yeri ve yedi kat göğü yaradan Allah-u Teala'nın bizim yanımızda olduğunu unuttular. Ve karanlık gecede hiç acımadan saldırdılar. Gecenin kör karanlığında üzerimize uçaklarla ateş açtılar. Yetmedi insanlar üzerinden tanklarla geçtiler. Ama Türk halkı onlara boyun eğmedi. Açılan hiçbir ateş, patlayan hiçbir bomba onları korkutmadı. O gün 78 milyon insan tek yürek oldu. Doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine yürekler meydanlarda attı. Bizi biz yapan buydu. En zor zamanımızda hiçbir şey düşünmeden birbirimize kenetlenmemiz ve ölüm yürümemiz, Ömer Halisdemir gibi. Komutanın verdiği emre itaat ederek canını verdi ama vatanını vermedi. Size söylüyoruz. Bu vatan için can verenlere bilin ki bu millet yaptığınız fedakârlığı asla unutmayacak ve yine bilin ki bizler sizin bıraktığınız yerden bu vatana sahip çıkacağız. Allah'ın izniyle ezan-ı Muahmmedi minarelerimizde daim olsun ve bu bayrak bu vatanın üzerinde dalgalansın...

Amin

Semanur ŞİMŞEK

15 TEMMUZ GECESİ

Sardı ülkeyi milletin ayak sesi,
Tanka kafa tuttu kesilene kadar nefesi ,
Bomba patladı parçaladı göğüs kafesi,
Başkomutan meydanlara çağırdı herkesi.
Şehitlik vatan için insanın ölmesi,
O gece haramdı Müslümanın gülmesi,
Hedef alınmıştı milletin sinesi,
Çoluğu çocuğu, ablası, abisi, annesi...
Meydandaydı o gün milletin tüm ailesi.
Bize söker miydi hainlerin darbesi?
Cumhurbaşkanına sesleniyorum;
Sizin yeriniz milletin sinesi,
Hepimizin istediği hainlerin cezasını çekmesi.
Allah'ım gösterme bize
Bir daha darbe gecesi.

Neriman ERKAN

Gecenin Sonuna Çıkan Sabah

Gün batarken ruhun bedenine sığmaz, "özgürlük!" diye çığlık atmaya başlarsa, sesin kısılır da kimseler duymazsa, aynada kendinle bir başına kaldığında sığınacak kimsen yoksa, bil ki o an senin miladındır!

Lakin **"Her kışın bir baharı, her gecenin bir sabahı vardır."** derler. Sana o baharı ve sabahı anlatayım...

Kitapçılarda "Çok Satanlar" raflarında hayalhaneme çiğlar düşerken, bir yazarla tanışiverdim, -neden bu kadar geç tanıştığımıza pişman olmanın kederiyle-. Elinde iğde çiçeği demetiyle geldi, savurdu attı raflardaki hayasızlık bulutlarını. **"Umut kalbimizde bir kuştur, sürekli öter."** dedi ve beni baharın varlığına inandırdı. Her keliminde dikleşti kalemi, paranın gücüne tapmış olan herkese doğrulttu kalbindeki iman inancını. **"Ulu olan ancak takva sahibi olandır. İster vezir, ister şair, isterse çömlekçi olsun. Dâhilik abartıdır. Tevazu asıldır."** tuttu yıktı Firavundan miras kalan gökdelenleri, Kabe'de putları bir bir yıkar gibi...

" Buralarda saat zamanı bölmez hanımefendi. Yekpare bir zaman var bu iklimde.Hani Tanpınar ne diyor-du; "Ne içindeyim zamanın ne de büsbütün dışında, yekpâre geniş bir ânın, parçalanmaz akışında. " anlatmıştı Mavi Kuş'unda. Sanki görmüştü kalbimi, onu okurken daha hızlı dönen akreple yelkovanı bilir gibi, nazenin bir üslûpla edep dalına tutunmaya çalışan bizlerin hep yanındaymış, olacakmış gibi.

"Geceler gebedir, meşime-i şebden neler doğar bilemeyiz." diyor en sevdiğim kitaplarından biri olan Huzursuz Bacak'ta. Ne çok anar oldum geceyi! Sebebi alıntıda gizlidir. Gecenin kudreti silkip atar gündüzün gizemini, onda umut saklıdır. Sen hiç "bugün de doğmayayım" diyen güneş gördün mü? O halde umutsuzluğa düşmek senin hakkın değildir. Gecenin kudreti her sabaha doğru tanyeline selam verirken, senin güne vermemen reva mı?

"Ancak hayat dediğin nedir ki. Anlaşılmaz bir sır. Kurduğumuz düzen hep öyle sürüp gidecek sanırız. Birden ip kopar, ışık söner her şey darmadağın olur." kaderin senin için planları, senin geceler boyu düşlediğinden farklı olabilir. Zaten ne diyor üstat Sezai Karakoç,

"...Sakin kader deme kaderin üstünde bir kader vardır

Ne yapsalar boş göklerden gelen bir karar vardır

Gün batsa ne olur geceyi onaran bir mimar vardır..."

İçinden çıkamadığın her bir sıkıntıda o büyük mimarın merhameti, kudreti, mükafatı gizlidir. Düş ipinden kopan her bir lif seni kainatın mimarına yakınlaştırır da, sen göremezsin.

"Duamız hayata uymak değil, hayatımızı Hakk'a uydurmaktır..." Ya Tahammül Ya Sefer! Sen farkında bile olmadan her geçen saniye oluşmaya devam eden, kendini yenileyen, nizam içindeki 10 milyon Süperküme, 25 milyar galaksi grubu, 7 trilyon cüce galaksi, 30 milyar trilyon yıldız ve her bir ağaç, böcek ve daha niceleri durmaksızın varlığını sürdürecektir. Sen olsan da, olmasan da... Sen onlara uysan da, uymasan da...

Ama sana gözlerini aralayıp görmeyi, ellerini uzatıp dokunmayı, hissetmeyi, akletmeyi bahşeden bir güç var! Adı **Vâcibu'l - Vücûd**, varlığını ezeli ve abedi olarak devam ettiren **Allah...**

"Sizce din nedir? Din eşyanın hakikatına, hayatın manasına vakıf olmak. Hakkın rızasını kazanmak. Ona göre yaşamak. Din teslimiyet, Cenab-ı Hakk'a kul olmaktır. Din Âmentü'ye inanmaktır. O zaman sorular cevap bulur, karanlıklar aydınlanır."

Sen ona uymazsan kardeşim, ağaç sana küser. Meyve vermemezlik yapmaz belki lakin, boynunu büker...

"Solunan hava, yüzülen su, oturup kalktığın insan, yürüdüğün yol seni değiştirir..." belki de okuduğun son kitabın seni senden iyi tanıyan satırlarında geçmeye kıyamadığın sessiz bir çığlık ya da hıçkırık saklıdır. Onu çıkarman için uğraşır, çünkü içinde tuttukların, dışarıda seni bekleyen koca bir hayattır aslında. Her gördüğün nesne, şahit olduğun olay, tanıdığın insan seni sen yapar esasında. İnsanlık gayeni bulacağın bu yolda yüreklendirir seni. Anlattığı olaylarda, her karakterin duruşunda, Ardahan'dan Muğla'ya seninle aynı topraklarda harmanlanmış öz halkını çıkarır karşına. Çünkü sen kerpiç evde tülbent içinde doğan o çocuksun. Sen çok güzelsin, özelsin, bir karış toprağına canlar feda edilen bu Vatan'ın öz evladısın.

Çok Satanlar listesindeki vampirleri okumak için fazla iyisin, kendine saygılısın.

Azla yetinmeyi kendine görgü edinmiş bir yazar olarak kalbimde ve zihnimde biriktirdiğin sevgi,saygı, bilgi, fikriyat, edep ve güzel huy bolluğundan ötürü sana ve seni benimle tanıştıran Anadolu Mektebi Okuma Grubu'nda bulunan herkese teşekkür ediyorum.

İyi ki varsın Mustafa KUTLU.

Zeynep SANDIKÇI

9. Sınıflar İçin Düzenlenen Hoşgeldiniz Programı

Öğrenci Meclisi Başkanlık Seçimi

Cumhuriyet Kutlama Programı

Şehit Onur Kılıç'ın Ailesinin Okulumuzu Ziyareti

10 Kasım Anma Programı

IHH Konferans

Anadolu Mektebi, Akif Paneli (Isparta)

RTEÜ İlahiyat Fak. Dekanının Okulumuzu Ziyareti

Yrd. Doç. Dr. Muhammet Kızılgeçit ile Söyleşi

Kitap Okuma Etkinlikleri

Öğrencilerimizin Fındıklı Huzurevi Ziyareti

Öğretmenler Günü Kutlama Programımız

Öğretmenler Günü Kutlama Programımız

Öğretmenler Günü

Öğretmenler Günü

Öğretmenler Günü

Okul Kapsamında Kermeslerimiz

Beden Eğitimi Faaliyetlerimizden...

Anadolu Mektebi (Mehmet Akif'i Anma Paneli)

Anadolu Mektebi (Mehmet Akif'i Anma Paneli)

Bahadır Yenişehirlioğlu 15 Temmuz'u Anlattı

Bahadır Yenişehirlioğlu 15 Temmuz'u Anlattı

Sosyal Medya Okuryazarlığı Semineri

GİMDES Helal Gıda Semineri

RİBEGEM Konferansı

Coğrafya Dersi Öğrenci Projeleri

Kur'an-ı Kerim'i Güzel Okuma Yarışması

İstiklal Marşı'nın Kabulü...

İstiklal Marşı'nın Kabulü...

Çanakkale Zaferi Anma Programı

Çanakkale Zaferi Anma Programı

8.Uluslararası Arapça Şiir Okuma Yarışması
İl 2.si Sümeyye Atabay

8.Uluslararası Arapça Yarışmaları

8.Uluslararası Arapça Yarışmaları

8.Uluslararası Arapça Yarışmaları

8.Uluslararası Arapça Yarışmaları

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Kutlu Doğum Haftası Etkinlikleri

Okulumuzu il genelinde düzenlenen yarışmalarda başarıyla temsil eden öğrencilerimiz Nurgül ÖZTÜRK ve Neslihan HANTAL

Uludağ Üniv. İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Mustafa KARA

Bayburt Üniv. İlahiyat Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Nasrullah HACİMÜFTÜOĞLU

İmam Hatip Ortaokulundan Kardeşlerimizle Okulumuzu Anlattık

Başarılı Öğrencilerimize Belgeleri Takdim Edilirken

Başarılı Öğrencilerimize Belgeleri Takdim Edilirken

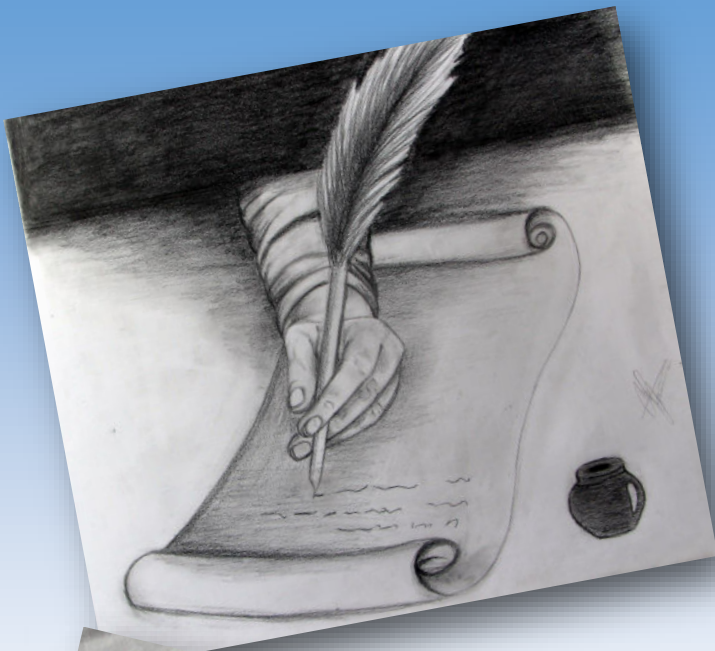

Yazar Vedat SAĞLAM Okulumuzdaydı

Anadolu Mektebi Konya Panelistleri

ÇAYKUR

Altınbaş

Altınbaş Kolay Demlik'le
kolayca demle

kolayca temizle

Çayın altın değerindeki en üst yapraklarıyla harmanlanan yeni Altınbaş çay, şimdi kolay demlik paketinde.

**YENİ
KOLAY
DEMLİK**

